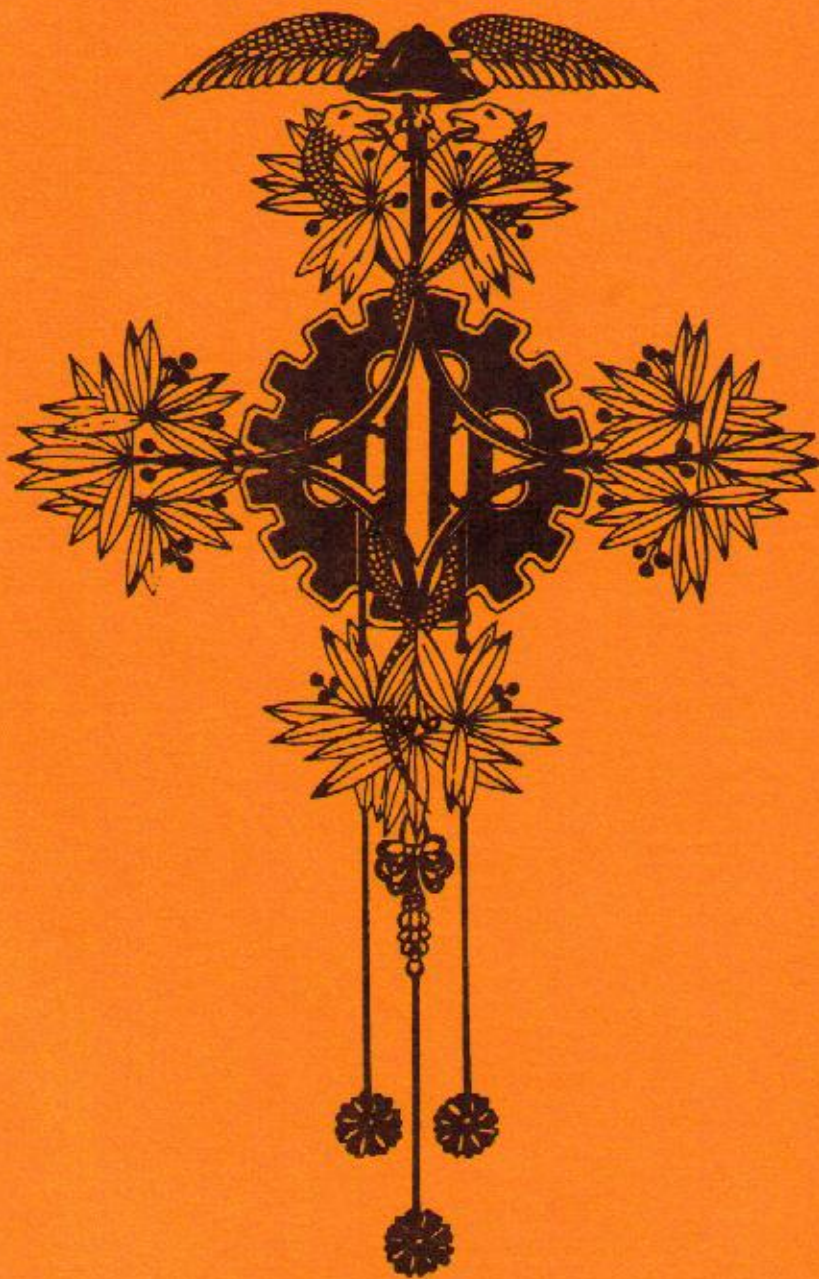

ACCIÓ

DEL CENTRE AUTONOMISTA DE DEPENDENTS
DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA
(ENTITAT OBRERA)
FUNDADA L'ANY 1903

Barcelona, desembre de 1997

ACCIÓ

DEL CENTRE AUTONOMISTA
DE DEPENDENTS DEL COMERÇ
I DE LA INDÚSTRIA

Rambla de Santa Mònica, 10
Tel. 304 68 00
08002 Barcelona

EDITORIAL

Ens hauria fet molta il·lusió poder-vos comunicar en aquest número d'ACCIÓ l'inici ja de les nostres anunciades actuacions, però tot va més lent del que pensàvem. En primer lloc confiàvem en la pròxima devolució dels nostres patrimonis. Ara tenim nous i fundats motius de confiança a l'elaborar el Govern Central un projecte de llei per restituir els béns incautats als partits polítics, llei que es discutirà durant el proper mes de febrer al Congrés dels Diputats. Aquest projecte de llei diu textualment, "*Por decreto de 13 de septiembre de 1936 fueron declarados ilegales los partidos y agrupaciones políticas o sociales que integraban el Frente Popular así como cualesquiera otros que se hubiesen opuesto al alzamiento militar que dio lugar al inicio de la guerra civil, al tiempo que se decretaba "la incautación de cuantos bienes muebles, inmuebles, efectos y documentos pertenecientes a los referidos partidos y agrupaciones, pasando todo ello a la propiedad del Estado".*

Els polítics que sempre ens han recolzat en la nostra reivindicació ens fan participar en el seu optimisme amb fundades esperances basades en que aquest nou projecte de llei permetria el retorn del nostre patrimoni o la seva indemnització. Volem, doncs, encomanar-vos el nostre optimisme davant d'un futur que ara veiem proper i que ens permetrà tornar a ser el que érem.

Pensem que si en els darrers vint anys no ens ha abandonat mai la fe en el dret i la justícia, tot i les decepcions sofertes, ara, que la situació sembla que canvia per anar millor i que arribarem a veure solucionat el nostre contenciós amb l'Estat espanyol, no podem defallir.

En la present avinentesa hem de fer palés el suport que, en tot moment, ens han donat molts polítics catalans i també rellevants personalitats del nostre món cultural. A tots ells, que ens han acompanyat en moments en que tot era tant difícil, vagi el nostre més sincer reconeixement, i tinguin la certesa que sense el seu recolzament, potser la nostra voluntat s'hagués esmussat, i avui Catalunya no pot fer cap pas enrera en tot allò que la pugui fer viva i representativa.

El **CADCI**, que sempre fou un referent per la nostra societat, aspira a continuar-ho essent. El **CADCI** torna a aflorar perquè Catalunya torna a fer sentir la seva veu, i nosaltres no podem oblidar les vicissituds per les que ha passat el país.

El **CADCI** no oblida quin és el seu primer objectiu, el de la formació, el millorament moral i material de la nostra gent i el sentiment, avui més que mai, de la pertinença a una nació que reivindica els seus drets.

Avui a casa nostra costa de trobar aquelles persones carismàtiques que estaven envoltades d'una honestat, que defensaven la ciutadania i que, per damunt de tot, estimaven la seva Pàtria. Davant aquesta realitat ha de ser la societat civil la que retorni la dignitat al nostre país seguint la pauta marcada per homes com Ramon Llull, Sabiuda, Raimon de Penyafor, Lluís Vives, Verdaguer, Almirall, Pi Margall o el Dr. Robert, Gaudi i tants altres pensadors i científics catalans perquè, com anunciava Francesc Pujols, ha d'aflorar de nou "l'esperit català que sempre sobreviu malgrat els seus il·lusos enterradors".

Confiem que ningú abandoni i que tothom es refermi en la fe que posem en el nostre futur. Res no ens serà regalat, però per atènyer els objectius ens hauríem de preguntar, com recomanava el President Kennedy, "Què puc fer avui pel meu país"

EL CENTRE AUTONOMISTA DE DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA - EL CADCI

ESTAT DE LA QÜESTIÓ DE LA RESTITUCIÓ DEL SEU PATRIMONI

El Centre Autonomista de Dependents de Comerç i de la Indústria - el C.A.D.C.I. - fou fundat a Barcelona l'any 1903 en l'àmbit del comerç amb la finalitat d'associar-se, promoure activitats i defensar els interessos corporatius. L'any següent el C.A.D.C.I. va organitzar les Escoles Mercantils Catalanes, entitat docent que va impartir ensenyament mercantil i comercial durant 30 anys a més de 20.000 catalans, i que com institució docent fou capdevantera en el seu moment, fins el punt que va exercir un paper social formatiu sense precedents en la història del nostre país. Molts dels alumnes han estat personalitats destacades del món econòmic, social i polític.

El creixent nombre de socis i la demanda de noves activitats van fer necessari que el C.A.D.C.I., que l'any 1913 ja comptava amb més de 10.000 socis, busqués una seu social prou espaiosa per permetre realitzar totes les seves activitats - cal fer esment que l'any 1906 es disposava d'un frontó i d'un gimnàs, l'any 1911 es constituí el *Barcino Football Club*; l'any 1912 es practicava el patinatge, esports de neu i excursionisme d'inspiració escoltista. Per aquest motiu, el C.A.D.C.I. va adquirir l'any 1913, a títol de compra al *Círculo Ecuestre*, el total edifici situat a Barcelona, a la Rambla de Santa Mònica, 25, avui número 10. Aquesta seu fou adquirida per subscripció popular entre els seus socis, comptant també amb aportacions de benefactors desinteressats. En aquesta nova seu social s'inaugurà un dispensari i diverses unitats d'intervencions quirúrgiques urgents; iniciant-se també la secció de mutualisme i una cooperativa de consum. L'any 1921 el C.A.D.C.I. estava integrat per un gran nombre de socis - s'ultrapassaven els 20.000, i funcionaven plenament les seccions de mutualisme, esports, organització i treball, la cooperativa de consum i les esmentades Escoles Mercantils Catalanes.

Malauradament l'any 1939, com a resultat de l'aplicació de la *Ley de Responsabilidades Políticas*, el C.A.D.C.I. fou ocupat pels efectius militars i tots els seus béns - diners, 48 habitatges, un terreny situat a Pedralbes, un camp esportiu a la Bordeta, embarcacions esportives a la Barceloneta i la seu social de la Rambla de Santa Mònica, 25, avui el número 10 - foren incautats per l'exèrcit de Franco. En l'actualitat la seu del C.A.D.C.I. forma part del patrimoni sindical i és propietat de l'Estat espanyol. El sindicat Unió General de Treballadors - U.G.T. - de Catalunya ocupa l'antiga seu social del C.A.D.C.I. i com a sindicat gaudeix de la cessió en ús de l'edifici des de l'any 1984.

L'any 1984 s'inicià la via judicial per tal de recuperar l'antiga seu del C.A.D.C.I. a la Rambla de Santa Mònica, 10 de Barcelona. Però dissortadament els Tribunals de Justícia de l'Estat espanyol han estat sords a la demanda del C.A.D.C.I., tot basant-se en una sèrie de raons inacceptables tant per un jurista com pel més comú dels respectables ciutadans del nostre país. Els socis del C.A.D.C.I. no troben admissible la *solució legal* donada pels Tribunals de Justícia fonamentalment per les raonss següents:

1a. Els Tribunals de Justícia no han prescindit de la vessant política en l'aplicació del dret ja que han considerat per ben aplicada una llei -de responsabilitats polítiques- que no posseix un origen democràtic i és penalitzadora del mer comportament o pensament polític de

la nostra associació, la qual es va constituir amb fins totalment acceptables en qualsevol dels aleshores vigents estats de dret.

2a. Des d'un punt de vista d'estricta tècnica legislativa, l'esmentada llei no va extingir el C.A.D.C.I., un dels arguments jurídics esmentats en les sentències - per imperfeccions que varen existir en l'aplicació de la llei, doncs el C.A.D.C.I. no formava part de la llista de partits polítics o agrupacions de *desafectos* al règim, ni tampoc era filial de cap d'ells.

3a. El C.A.D.C.I. no va estar mai extingit, perquè per l'extinció de tota persona jurídica s'han d'observar *sempre les formes i condicions que exigeix la legalitat vigent*, tal com tenia establert el propi Tribunal Suprem en el moment de l'ocupació del Centre.

4a. El C.A.D.C.I. no ha restat mai extingit, i els seus socis sobrevivents van prosseguir la seva activitat associativa sense reconeixement legal - com va esdevenir amb altres institucions - fins que, un cop acabada la transició, el C.A.D.C.I. es va inscriure per mer tràmit al Registre d'Associacions, però no amb la finalitat de reconstruir o crear de nou el C.A.D.C.I., sinó amb la finalitat de dur a terme, com a successors legítims, els objectius del Centre gaudint de la màxima cobertura legal.

5a. No resulta acceptable la interpretació dels Tribunals de Justícia relativa a que la Constitució espanyola no té cap efecte retroactiu de la llei de responsabilitats polítiques, fonamentalment contrària a l'esperit tant del text constitucional com del nostre Estatut.

6a. Els Tribunals de Justícia han prescindit del dret civil català, que impedeix que compti la prescripció en contra de *l'impedit*. Doncs resulta del tot clar que els socis del C.A.D.C.I. es trobaven impeditos de reivindicar la seva seu social sense perill per la seva llibertat personal, doncs els obstacles polítics eren gairebé insalvables.

7a. L'estatut jurídic de la possessió que l'Estat manté sobre la seu social del C.A.D.C.I. requereix que la possessió hagi estat adquirida pacíficament, és a dir, que hagi estat adquirida sense contradir la voluntat de l'anterior posseïdor. Situació que no es compleix en el cas del C.A.D.C.I., doncs evidentment la possessió de l'Estat és del tot indeguda, i evidentment ha estat exercida sense consentiment.

Malgrat la negativa que els socis del C.A.D.C.I. hem rebut per part dels Tribunals de Justícia, els socis del Centre, hereus d'una institució quasi centenària, sense la qual no es poden entendre els principals esdeveniments de la història contemporània més recent de Catalunya, no estem disposats a perdre els drets que injustament ens foren arrabassats l'any 1939, ni tampoc estem disposats a perdre el nostre important bagatge històric - cal recordar que els nostres arxius encara romanen depositats a Salamanca - doncs creiem que el C.A.D.C.I. és encara avui un dels signes d'identitat més representatius de Catalunya.

Tot seguit, s'exposen els esdeveniments i les gestions més significatives que s'han realitzat recentment per tal de recuperar la nostra seu social, i que han estat les següents:

PRIMER.- El President del C.A.D.C.I., el senyor Lluís Urpinell i Joan, i el Secretari del Centre, el Senyor Rafael Sánchez i Núñez, comptant amb el recolzament de persones i entitats de reconegut prestigi, varen mantenir una entrevista a Madrid el propassat 19 de febrer d'enguany amb el senyor Miguel-Carlos García Cano, Subdirector General del Patrimoni Sindical del Ministeri de Treball i Assumptes Socials. Motiu de l'entrevista: l'esmentat Ministeri té adscrita la propietat de la nostra seu social de la Rambla de Santa Mònica, 10 de Barcelona per les circumstàncies següents:

1a. Per un Decret de la Presidència del Govern de data 31 de gener de 1944 es va adjudicar la seu social del C.A.D.C.I. a l'exèrcit espanyol. No obstant l'immoble del C.A.D.C.I. va ser adquirit per l'extingida "Delegación Provincial de Sindicatos de la F.E.T. y de las J.O.N.S." el 16 de setembre de l'any 1947.

2a. Per la Llei 4/86, de 8 de gener de 1986 i pel Decret 1671/1986, que aprova el seu reglament, l'immoble del C.A.D.C.I. forma part actualment del *Patrimonio Sindical Acumulado*. No obstant, en aplicació de les atribucions que aquestes normes concedeixen a l'Estat espanyol per Resolució del Ministeri de Treball i Seguretat Social de data 17 d'octubre de 1986, l'immoble del C.A.D.C.I. fou cedit en ús a la central sindical Unió de Treballadors de Catalunya - U.G.T.

El representant del Ministeri, malgrat que amb la màxima cordialitat va entendre que la nostra reivindicació de la seu social és totalment justa, i que va valorar molt positivament l'aportació social del C.A.D.C.I., creu que el fet que el Centre no sigui una central sindical ens barra el pas, tenint en compte l'esmentada llei 4/86, per poder recuperar per via administrativa la nostra seu social. Doncs aquesta llei, si bé reconeix la subsistència de determinades associacions i els hi cedeix béns del patrimoni sindical acumulat, realitza la cessió en la mesura que les entitats destinatàries de patrimoni demostrin la seva condició sindical. No obstant, si bé el C.A.D.C.I. no ha estat un sindicat, és evident que posseïx la qualitat d'entitat social de caire obrerista que defensà els interessos dels dependents mercantils.

En l'esmentada entrevista fou lliurat als representants del Ministeri de Treball un dictamen realitzat pel nostre Secretari del C.A.D.C.I., el Senyor Rafael Sánchez i Núñez, sobre l'estat de la qüestió de la que fou la seu social del C.A.D.C.I. Aquest dictamen ha estat examinat i recolzat pel dictamen de l'Il·lustre Senyor Josep-Maria Puig Salelles, Notari jubilat de Barcelona i membre de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya, el qual molt encertadament estableix dues ideals vies de retorn del patrimoni incautat C.A.D.C.I. Són les següents:

1a. Una primera via parteix: "d'una interpretació analògica de l'esmentada llei 4/86 que permetria al Ministeri de Treball i Seguretat Social l'apertura del corresponent expedient de integració de la seu social de la Rambla de Santa Mònica, 10 de Barcelona al C.A.D.C.I. mitjançant la conseqüent resolució administrativa".

2a. I, una segona possibilitat, més plausible, consistent en que *"Com alternativa a aquesta resolució ministerial existeix una via menys dilatòria, ordenar la reintegració de la seu social del C.A.D.C.I. per la via d'un decret. Doncs, existeix al respecte un precedent important, el lliurament a la Fundación Fernando Giner de los Rios, precisament pel Decret de l'any 1988, per tant posterior a l'esmentada llei de 4/86, dels béns que eren propietat de la Institución Libre de Enseñanza"*.

En aquest sentit, el C.A.D.C.I. creu que cal impulsar una via política que condueixi finalment a la recuperació de la nostra seu social i que en aquests moments es troba recolzada per la coalició de Convergència i Unió. Són freqüents els contactes entre el C.A.D.C.I., i el Senador Joaquim Ferrer i Roca i el Diputat Carles Campuzano que estretament col·laboren amb el C.A.D.C.I.

SEGON.- En el marc reivindicatiu que pretén recuperar per Catalunya les seves institucions, el propassat dia 22 de maig d'enguany, el C.A.D.C.I. va dur a terme un acte reivindicatiu a l'Ateneu Barcelonès que, amb el lema "el C.A.D.C.I. una Associació per Catalunya i per a Catalunya", va tractar àmpliament sobre el passat, present i futur del C.A.D.C.I.

L'acte en qüestió fou presidit pel Senyor Josep Maria Servitje, en nom del President de la Generalitat, en el qual hi participaren l'historiador Manuel Lladonosa i Vall-Ilebrera que,

juntament amb el Senyor Joaquim Ferrer i Roca, també historiador, exposaren els esdeveniments més significatius de la història del C.A.D.C.I.

Tots els intervinents, així com el públic assistent, van veure molt profitós i convenient per Catalunya que en aquell mateix acte, i tal com ja s'havia previst, es restablissin de bell nou les Escoles Mercantils Catalanes, tot signant a l'efecte un conveni marc de col·laboració entre la Fundació per la Universitat Oberta de Catalunya i les Escoles Mercantils Catalanes de la Fundació Centre Autonomista de Dependents de Comerç i de la Indústria. Les nostres Escoles Mercantils - creació i raó d'ésser del C.A.D.C.I. - inicien el seu cicle docent el proper any 1998.

Durant aquell mateix acte es va llegir un manifest del C.A.D.C.I. dirigit a l'opinió pública i recolzat per un munt de signatures, moltes pertanyents a persones amb reconegut prestigi del nostre país, demanant la nostra antiga seu social en uns moments que creiem favorables per recuperar les nostres institucions.

TERCER.- No podem deixar d'esmentar que com resultat de la signatura d'un acord de col·laboració entre el C.A.D.C.I. i el sindicat Unió General de Treballadors de Catalunya - U.G.T. -, el propassat 22 de setembre de 1996, acte en el qual va intervenir la Generalitat de Catalunya mitjançant el seu Conseller de Treball, l'Honorable senyor Ignasi Ferreres i Buchaca, el C.A.D.C.I. gaudeix avui d'una petita dependència en la seva seu social. Doncs com a fruit de les excel·lents relacions d'ambdues entitats, el sindicat U.G.T. de Catalunya no solament ens ha cedit a precari l'esmentada dependència, sinó que també ens ha manifestat per escrit el seu ple recolzament com una de les organitzacions a les quals es va incautar injustament el seu patrimoni l'any 1939.

QUART.- Durant el propassat mes d'octubre, i aprofitant l'estada professional a Santiago de Xile del nostre Secretari General, en Rafael Sánchez i Núñez, es va mantenir una entrevista amb el Senyor Pere Aznar i Seseres, que l'any 1934 havia succeït en Jaume Cardús i Reig en el càrrec de president del Centre, i que és la persona que va exercir la presidència activa del C.A.D.C.I. a l'exili fins l'any 1977. Ens recolza plenament com antic soci i actual President d'Honor del Centre, i és per aquest motiu, que el Senyor Aznar ja s'ha dirigit per escrit al nostre President, Jordi Pujol, per tal de recolzar les reivindicacions del C.A.D.C.I..

Finalment, volem fer constar que els socis del C.A.D.C.I. volen recuperar la nostra seu social i tots els béns socials que injustament ens foren arrabassats, amb una sola finalitat, aquella que resta definida en els nostres ja vells, però encara actuals estatuts: *"informar i formar la nostra ciutadania per a que sigui útil a si mateixa, a Catalunya i a la humanitat; fer que adquireixi consciència que és catalana i que assumeixi tots els drets i deures que comporta la pertinença a una nació, actuant amb aquest objectiu en diferents àmbits, tals com l'ensenyament, l'esport, l'excursionisme i d'altres".*

A la ciutat de Barcelona, a vint-i-nou de desembre de mil-nou cents noranta-set.

LA RECUPERACIÓ DE L'ANTIGA SEU SOCIAL DEL CADCI

La recuperació de l'edifici de la Rambla de Santa Mònica, la història de la seu social del CADCI, ha estat un dels objectius prioritaris del Centre en aquests últims anys.

Si fem un breu repàs dels esdeveniments que tingueren lloc amb la instauració del franquisme, recordarem que l'any 1939, amb l'entrada a Barcelona de les tropes franquistes i la instauració de la llei de Responsabilitats Polítiques, el local fou requisat per l'exèrcit franquista i venut poc temps després a la Delegación Provincial de Sindicatos de FET i de las JONS. Actualment la seu social del CADCI forma part del patrimoni de l'Estat espanyol, concretament del Ministeri de Treball i Seguretat Social que des del 28 de setembre de 1984 va cedir l'ús de l'edifici al sindicat UGT de Catalunya.

L'any 1977 el CADCI, adequat a la nova realitat democràtica, va iniciar les gestions per tal de recuperar la seva antiga seu social, i la representació processal de l'entitat va interposar una demanda davant dels tribunals de Justícia de Barcelona contra les diverses administracions, estatal, autonòmica i local, i altres implicats, el 15 de novembre de l'any 1984.

La demanda sol·licitava que es dictés sentència amb els següents pronunciaments:

- El dret de propietat de la finca per part del CADCI.
- La nul·litat dels actes escriturats i títols practicats després de la inscripció de propietat del CADCI.
- La immediata restitució per part dels actuals ocupants del local així com el pagament dels fruits deixats de percebre pel CADCI durant tots aquests anys.

La sentència en Primera instància desestimà la demanda del CADCI, tot expressant que ho feia tot prescindint de la vessant política. Contradictòriament la sentència va tenir molt en compte totes aquelles normes que determinaren el destí dels béns de totes les associacions que es varen extingir per la seva incompatibilitat amb els principis del Règim.

El gran problema es presentà en el moment de determinar si l'associació CADCI, adequada l'any 1979, era la mateixa associació que es va constituir l'any 1903. La resolució estimà que el CADCI de 1903 era totalment diferent al CADCI de 1979. D'aquesta manera el CADCI inscrit en el registre l'any 1979 diuen que no pot provar el seu dret de propietat, ja que segons la sentència, va deixar de ser propietat del CADCI trenta anys abans.

La representació procesal del CADCI va interposar recurs d'apel·lació davant l'Audiència Provincial de Barcelona, que en data 9 de novembre de 1991, va confirmar la sentència de la primera instància.

Des del CADCI s'ha fet una crítica a la decisió judicial en base a que es dona recolzament jurídic a unes normes sense base jurídica, com van ser les instaurades pel règim franquista.

Es posa en dubte el rigor que es va utilitzar en l'aplicació de les disposicions legals, ja que el CADCI fundat l'any 1903 no es va extingir per haver perdut la seva personalitat jurídica com a conseqüència de l'ampliació de la llei de responsabilitats polítiques, doncs no formava part dels requisits que aquesta llei establí. Per tant, si el CADCI no es va extingir jurídicament, tampoc es podia produir la pèrdua absoluta de tots els seus drets i béns.

El CADCI troba que és indiscutible la identitat històrica entre aquell fundat l'any 1903 i el que es va tornar a legalitzar l'any 1979, adaptant els estatuts fundacionals a la nova legislació democràtica. Els socis del CADCI que van sobreviure al període de la guerra civil, van continuar durant els anys de la dictadura la seva tasca associativa tot esperant el moment polític oportú per legalitzar l'associació de la que formaven part des d'abans de l'any 1939.

Es continua reivindicant l'antiga seu social i es critica la possessió indeguda d'aquesta. Les dues resolucions judicials contràries a la recuperació del local es basen en que la Constitució espanyola no resulta aplicable a situacions ja consolidades sota el règim anterior a l'any 1978. L'aplicació retroactiva del text constitucional comportaria la no extinció del CADCI i el reconeixement del seu dret de propietat.

Montserrat Bofill i Corominas
Historiadora

El document que transcrivim a continuació és el del President del CADCI, Pere Aznar, que ho era l'any 1939 i que ho fou a l'exili fins el 1977. Aquesta carta, dirigida al President de la Generalitat el 29 d'octubre de 1997, demostra la plena continuïtat del CADCI i posa en evidència les sentències dels Tribunals demostrant que no tenen fonament de cap tipus.

Senyor President:

Sóc Pere Aznar i Seseres, antic president i secretari general del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, entitat obrera. La meua llarga existència, doncs tinc ja 90 anys, m'ha permès haver estat president actiu del CADCI des de l'any 1934 fins el 1977. Vaig succeir en el càrrec a qui fou també president de CADCI fins l'any 1934, el senyor Jaume Cardús i Reig. Des de l'any 1939 fins el 1977 he estat president del CADCI a l'exili en el que encara continuo.

Malgrat la desfeta de l'any 1939, durant tots aquests llargs anys d'exili vaig continuar formalment essent president del CADCI fins que el 2 de desembre de l'any 1977 vaig ser substituït en el càrrec pel meu successor, el senyor Joan Fernández i Pascual, el president que durant els anys de la transició democràtica va enfil·lar el difícil camí de recuperar el patrimoni que tant injustament ens fou arrabassat per Franco, tasca que, juntament amb la de normalitzar la nostra institució després de recuperades les llibertats democràtiques, ha estat continuada per l'actual Consell Directiu del CADCI, encapçalat ara pel senyor Lluís Urpinell i Joan com a president.

Sóc ben conscient que les institucions catalanes valoren molt positivament que el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, entitat obrera - fundada a Barcelona l'any 1903 en l'àmbit del comerç amb la finalitat d'agrupar, promoure activitats i defensar els treballadors mercantils - ha esdevingut una singular entitat que amb vocació catalanista i independent va tenir un remarcable paper cohesionador i social en la recent Història de Catalunya. Els historiadors i els intel·lectuals del nostre poble saben que en la vida pública catalana, al costat dels partits polítics, va existir un ric teixit associatiu que contribuïa a la creació d'opinió pública, socialització i mediació polítiques. Igualment, dins d'aquest teixit un gran nombre d'entitats foren conscients del gran paper emancipador de l'educació i la cultura a Catalunya - el CADCI, amb les seves Escoles Mercantils Catalanes que arribaren a donar ensenyament mercantil a més de 20.000 catalans, fóra un bon exemple d'aquest fenomen. La seva importància rau, en primer lloc, en la capacitat de connectar amb el moviment nacional i cultural català. Alhora, tantmateix, la importància del Centre també rau en el fet que els seus components han estat treballadors mercantils capaços de relligar el catalanisme i la cultura amb la recerca de mitjans de millora com a grup social.

Senyor President, Vós que representeu la més alta institució política catalana, hereva i continuadora de la legalitat que abans de l'any 1939 us va precedir, us dirigeixo aquest escrit per tal de demanar-vos el vostre ajut per recuperar el nostre patrimoni que tant injustament ens fou arrabassat l'any 1939. Al CADCI li van segrestar la seva seu social, que ara pertany al Ministeri de Treball; els nostres arxius i el nostre fons bibliogràfic són encara dipositats a l'Arxiu Històric de Salamanca; els nostres diners, que eren dipositats a la Caixa de Pensions, varen ser incautats juntament amb 48 habitatges, un terreny situat a Pedralbes i un camp esportiu ubicat a la Bordeta. Us demano que ajudeu al CADCI a recuperar el seu patrimoni per seguir cooperant activament en el desenvolupament del nacionalisme català. Les nostres idees, la instrucció com a eina de promoció, el mutualisme, l'esport, l'excursionisme i el nacionalisme d'estil unitari i pluralista, són avui vigents com ho foren també les nostres Escoles Mercantils Catalanes, que creades per la Secció d'Educació i Instrucció del CADCI impartiren estudis d'idiomes, càlcul, comptabilitat i més de 40 matèries de caire comercial a un gran nombre de Catalans. Molts d'aquests alumnes han esdevingut personalitats importants del món econòmic, social i polític de Catalunya.

El CADCI amb molts esforços ha pogut reinstaurar avui els objectius de les Escoles Mercantils Catalanes, que aviat funcionaran perquè Catalunya segueixi millorant el futur cultural i professional de la seva gent formant, com també ho va fer des del 1904 fins el 1939, els dependents del comerç i de la indústria. Ara, més que mai, el CADCI que enfila un nou mil·lenni vol redreçar i tornar a posar dret el seu estendard, per aconseguir de nou els seus objectius d'ajudar a formar la ciutadania catalana.

El CADCI, que necessita el vostre ajut per recuperar el seu patrimoni, segueix sent fidel a les seves finalitats definides en els seus vells, però encara vigents estatuts: "informar i formar la nostra ciutadania per a que sigui útil a ella mateixa, a Catalunya i la humanitat: fer que adquireixi consciència que és catalana i que assumeixi tots els drets i deures que comporta la pertinença a una nació, actuant amb aquest objectiu en diferents àmbits com l'ensenyament, l'esport, l'excursionisme i d'altres".

Senyor President, partint d'aquest esperit català i solidari, als meus 90 anys m'afegeixo com antic president del CADCI, als catalans que en el mes de maig d'enguany signaren un manifest recolzant la nostra entitat. I, finalment, rebeu l'homenatge d'aquest català, víctima com el CADCI de l'agressió franquista a Catalunya, resident a l'exili des de l'any 1939. Rebeu també el meu personal agraïment pel recolzament que espero doneu al CADCI

Amb tota la consideració i respecte per a Catalunya i per a Vós.

*Signat: Pere Aznar i Seseres
President del CADCI fins l'any 1939
i del CADCI en l'exili fins el 1977*

Santiago de Xile 1 de desembre de 1997

Sr. Lluís Urpinell i Joan

Barcelona

Benvolgut company:

Agraeixo profundament la teva lletra i els termes benivolents que em dirigeixes.

Suposo que l'amic Rafael Sánchez devia dir-te amb quina emoció vaig rebre el pergamí i les fotografies que tinguéreu la gentilesa i la gran bondat d'enviar-me.

Als meus 90 anys la vida m'ha proporcionat moltes gratificacions, però aquesta ha sigut una de les més grans perquè ve del CADCI, entitat entranyable per a mi, i d'uns amics presents en el meu record i en el meu agraïment per tots els esforços que feu per tal d'aconseguir que el CADCI torni a ésser un organisme útil a Catalunya, que defensa i forma els treballadors mercantils.

Amb la meva esposa i per vos i per a cada un dels signants del pergamí us enviem una molt cordial abraçada, tot desitjant-vos Bon Nadal i millor any 1998.

Pere Aznar

Drets d'esquerra a dreta

Daniel Laspra	Nét de Josep M ^a Roig (e.p.d.)
Bernat Coll	Advocat
Jordi Delprat	Vocal
Pau Revull	Vice-President
Francesc Gitart	Vocal
Lluís Urpinell	President
Rafel Sánchez	Secretari
Marc Rucabado	Vocal
Antoni Turró	Vocal
Frederic Jassé	Soci

Asseguts d'esquerra a dreta

Enric Villamor	
Manuel Rucabado	
Josep Oliver	Tresorer
Mercè Laspra	
Dolors Poch Xandri	

**EL CADCI
ÉS EL FUTUR FES-TE'N SOCI
SIGUEM DIGNES DELS FUNDADORS
DEL CADCI**

PERE AZNAR i SESERES, PRESIDENT D'HONOR DEL CADCI.

El propassat mes d'octubre, amb motiu d'una breu estada a Xile, vaig tenir la oportunitat de ser acollit a casa d'en Pere Aznar i Seseres antic secretari i president del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, Entitat Obrera. Cal recordar que en Pere Aznar i Seseres l'any 1934 havia succeït en Jaume Cardús i Reig en el càrrec de president, i va exercir la presidència activa del Centre fins la desfeta de l'any 1939. Després, i fins l'any 1977, en Pere Aznar ha estat president del CADCI a l'exili, en el que encara hi roman.

Aprofitant la meua estada a Santiago de Xile vaig saber que, poc abans de la ocupació de Barcelona per l'exèrcit del General Franco, en Pere Aznar i Seseres va sortir de la seu del CADCI amb destí a l'exili enduent-se la clau de la caixa del Centre. La clau no era només un mer objecte, una peça de metall, era també un signe valuós. El nostre darrer president, que per circumstàncies històriques es convertí en el president del Centre a l'exili fins l'any 1977, va dur aquella clau no solament a la butxaca sinó al seu cor de català i de dependent mercantil, en primer lloc, a la Catalunya Nord, més tard a l'Argentina i finalment, a Xile. La clau va esdevenir un símbol. La clau del Centre va ser per a ell una mena de divisa a on hi figuraven inscrits tots els gloriosos esdeveniments del CADCI, així com tots els noms dels més de vint mil socis del Centre. La desfeta del 1939 va suposar per uns, un exili forçós, per d'altres, un ostracisme dins del seu propi país, però com en el cas del nostre president Aznar, mai ningú ens ha pogut prendre la clau, la nostra identitat com catalans, com a dependents mercantils i socis d'una institució, avui quasi centenària. Els socis del Centre hem tingut una oportunitat històrica, que el nostre antic president, avui President d'Honor, en Pere Aznar i Seseres, ens lliurés cinquanta vuit anys després, que són molts, aquella clau des del seu cor, donant-nos amb ella el seu total recolzament a les activitats que-com les Escoles Mercantils - el CADCI reinstaurarà de bell nou en un context de llibertats democràtiques tornant a recibir com una de les institucions cabdals de Catalunya.

Recordo amb molta emoció els moments compartits durant unes hores de primavera austral a casa dels Aznar, sobretot amb la seva esposa, Dolors Piera, lliuredana, catalana de cor, que no ha perdut l'accent de la seva antiga professió de mestra. Gent conseqüent, que des del seu forçat exili són i sempre han exercit de catalans i que fan real aquella dita: qui pot estimar millor la seva pàtria que els qui són lluny d'ella? En aquells breus moments vaig mantenir una distesa i agradable conversa amb to de confiança sobre moments cabdals de la història recent del nostre poble - els fets del 6 d'octubre, el 18 de juliol, el president Companys durant la guerra, l'adhesió d'una Secció del Centre a la UGT - En aquest sentit, cal fer referència a les circumstàncies que influïren en la decisió d'integrar part del CADCI a la UGT.

Com ja han reconegut els historiadors, el CADCI fou una institució vertebradora del nacionalisme català que, amb vocació catalanista i amb independència política, va exercir un remarcable paper cohesionador en la societat catalana contribuint a la creació d'opinió, socialització de la formació professional i la cultura catalana. Un clar exemple foren les Escoles Mercantils Catalanes - creació i principal raó d'ésser del Centre - a on s'hi aplegaven viatjants, comptables, apoderats, dependents mercantils i, fins i tot, petits patrons mercantils. Alhora, tanmateix, la importància del Centre rau en el fet que els seus components han estat treballadors mercantils capaços de relligar el catalanisme i la cultura amb la recerca de mitjans de millora com a grup social. Ara bé, en el context de la guerra civil, en un moment de radicalització social i política, resultava èxtremadament difícil fer compatibles i mantenir els trets característics del Centre - com són la independència política, la formació i la millora social dels dependents - . És en aquest context que en Pere Aznar feu vots per adherir, no pas el CADCI, sinó una sola Secció del Centre, la Secció d'Organització i Treball, a la UGT. No podem deixar de tenir en compte que la CNT era en aquells moments una institució sindical de forta implantació social que dominava de forma molt influent sectors - socials, sindicals, productius i polítics -, aleshores claus en la societat catalana. Des del punt de vista d'un protagonista directe i d'excepció, com ho va ser en Pere Aznar, l'adhesió de la Secció d'Organització i Treball del Centre a la UGT suposava, des d'una visió tant tàctica com sindical, reforçar uns interessos equilibradors enfront de la CNT, una força sindical fortament hegemònica, per aconseguir un doble objectiu: preservar i promoure una Catalunya sindicalment més plural, i a la fi més lliure, i defensar a Catalunya i la República contra un enemic comú, el feixisme de la Junta de Burgos. Per tant, des d'un punt de vista històric el CADCI no ha estat mai membre de la UGT ha estat sempre una entitat independent i fidel als seus estatuts. Tant es així, que podem dir que la persona del seu antic president, en Pere Aznar i Seseres, confirma la lluita dels socis que ens han precedit i recolza i encoratge a tots els socis del Centre en la seva lluita per recuperar legítimament, d'una manera o d'altra, tot el patrimoni que injustament ens fou arrabassat per la llei de responsabilitats polítiques del 1939. Doncs, el CADCI amb les seves activitats, reinstaurant de bell nou les Escoles Mercantils, vol enfilat el nou mil·lenni tornant a posar dret el seu estàndard i ser fidel als principis que figuren inscrits en els seus vells, però encara vigents estatuts: *"informar i formar la nostra ciutadania per a que sigui til a si mateixa, a Catalunya i a la humanitat"*

Rafael Sánchez i Nuñez
Secretari General del CADCI

L'IDEARI DEL CADCI

La ideologia del CADCI, que mai no va ser explicitada, llevat del que es pugui deduir dels seus estatuts, podria sintetitzar-se en quatre puntals primordials: el republicanisme federalista de Pi i Margall, el catalanisme d'Almirall, l'honestedat del Doctor Robert i l'espiritualitat i la solidaritat amb els sectors socials més desvalguts de Verdaguer.

INTRODUCCIÓ: QUATRE RETRATS EMBLEMÀTICS

La Sala de Juntes del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, Entitat Obrera, estava simbòlicament presidida des del començament de segle per quatre retrats de personalitats catalanes. La seva elecció no responia a criteris arbitraris: F. Pi i Margall, Valentí Almirall, Dr. B. Robert i Mossèn Cinto Verdaguer exemplificaven criteris doctrinals i/o actituds vitals en els quals es reconeixia el Centre, que amb això feia explícita la seva admiració i el seu deute espiritual envers tots quatre.

El republicanisme federalista de Pi i Margall, el catalanisme d'Almirall, l'honestedat del Dr. Robert i la espiritualitat i la solidaritat amb els sectors socials més desvalguts de Verdaguer constituïen unes senyes d'identitat indelebles per als homes del CADCI.

Unes senyes d'identitat que transcendien partidismes, tacticismes i fins i tot les variacions de les diferents conjuntures històriques per les quals va passar el Centre. Per aquestes raons, mai no van penjar uns altres retrats a la seva Sala de Jun-

tes, bé que per la seva influència i el seu prestigi entre els socis hauria estat lògic que els retrats del Dr. Martí i Julià —per sobre de qualsevol altre polític— de F. Macià i fins i tot en menor grau (pel seu enfrontament amb Martí i Julià) el de Prat de la Riba s'haguessin afegit als anteriors.

L'ideari del Centre (que no es va explicitar mai formalment tret del que se'n pot deduir dels Estatuts) exigia als seus socis neutralitat partidista i, en conseqüència, actituds unitàries. Una vocació unitària que va ser respectada¹ i per aquesta raó, en tota l'època, el que va unir els socis va ser molt més fort que el que els separava, independentment d'actituds polítiques, directrius sindicals o creences morals particulars.

Del conjunt dels pressupòsits culturals, ideològics i doctrinals a partir dels quals els homes del CADCI van reflexionar, podríem destacar-ne els següents com a decisius: els criteris filosòfico-doctrinals profundament democràtics de Pi i Margall, com a base teòrica d'un projecte polític de recuperació sense restriccions de la sobirania individual i col·lectiva entesa com a desenvolupament balanç exhaustiu dels assoliments i les activitats de l'Entitat des de la seva fundació l'any 1903.

Secció per secció, es recorden persones i fets, es constaten xifres i es reflecteixen idees, es mostra l'orgull per l'obra realitzada i les esperances

d'una llibertat plena i solidària; el social-reformisme liberal, laic i regeneracionista d'Almirall i la seva ideologia que el catalanisme hauria d'actuar en tot moment com un moviment polític unitari; la concepció del nacionalisme «integral» de Martí i Julià com una ideologia alliberadora no partidista, intransigent i socialitzant, ambigua en el seu contingut doctrinal poc desenvolupat però extremadament coherent com a actitud ètica i ideal moral atesa la biografia privada i política del mateix Martí i Julià.

Tots aquests elements s'articularen amb poques contradiccions donat el nivell de no aprofundiment teòric i d'aquesta manera es constituïrà el que es podria considerar com l'ideari del CADCI, un ideari compartit per altres institucions i associacions catalanistes de l'època però amb el distintiu exclusiu de l'adscripció laboral dels seus socis. Unes concepcions-base que van homogeneïtzar la vida i les activitats del Centre mentre aquest va poder funcionar i exercir les tasques per a les quals va ser creat: millorar les condicions de vida dels dependents comercials i de la indústria i desenvolupar la cociència catalanista.

¹ Francesc Xavier Casals, president del CADCI de 1920 a 1932 i Conseller de Treball i d'Assistència Social de la Generalitat el 1932 (Font: Acció, novembre 1932).

De dalt a baix, Pi i Margall, Valentí Almirall, el Doctor Robert i Jacint Verdaguer.

De 1903 a 1932 han canviat moltes de les persones però tot allò que les motivava, les il·lusionava i donava coherència als seus actes es manté amb variacions escasses: l'ideari que els socis del CADCI tenien en comú, amb independència de la seva filiació política, de la seva adscripció sindical o de les seves conviccions morals i religioses.

Aquest ideari es va fer explícit en poquíssimes ocasions per la simple raó que no calia fer-ho. Els ciutadans que s'associaven al CADCI compartien alguna cosa més que uns esquemes doctrinals semblants, unes mateixes pautes culturals i ideològiques —en el sentit més ampli del terme de lectura global de la realitat. Un factor al qual hem d'afegir un altre element decisiu: el lloc que en el procés productiu ocupaven els dependents del comerç i de la indústria a Catalunya durant el primer terç del segle XX i les relacions socials de producció en què es trobaven immersos. Un lloc i unes relacions que els obligaven a matisar objectivament la subjectivitat ideològica d'aquesta cultura esmentada compartida d'una manera interclassista amb altres sectors socials catalanistes de l'època.

A part d'això, la coherència de les idees-base del Centre es va mantenir gràcies a l'habilitat dels seus dirigents, a l'homogeneïtat social i cultural dels socis... i a la cooptació. En efecte, a l'article «Recensió Històrica» de la Secció Permanent de Propaganda Autonomista —com és obvi, la secció més política del Centre— (Acció, abril de 1932) es constata que: «De bell antuvi, els homes que instituíren l'orientació de la nostra força estamental van entendre que la limitació que representava no permetre l'ingrés sinó a aquells elements addictes a l'espiritualitat del nostre poble, era una limitació sanitària [...] generositat sentimental d'un estament que si volia progressar, perfeccionar-se i ajudar-se mútuament, també volia, per damunt de tot, la plena sobirania de Catalunya.»

En aquesta línia, l'article 7 dels Estatuts Generals de l'Entitat afirmaven taxativament que per ingressar al Centre calia ser proposat per dos socis i que la proposta obtingués l'aprovació del Consell Directiu.

L'essència de l'ideari del CADCI està condensada al paràgraf anterior: Les paraules clau, les idees bàsiques són: «perfeccionament»; «ajuda mútua» i «sobirania de Catalunya». D'aquí que tant el 1903 com el 1939 el seu lema central fos: «Per al dependent millora, per a Catalunya llibertat.» Josep Puig i Esteve, un dels dirigents més importants en la història del Centre, expressava aquest criteri bàsic d'unificar l'afany de millora individual, les reivindicacions laborals i el sentiment catalanista mitjançant les paraules següents: «El Centre representa la voluntat i la fe que obren miracles. Ell ha anat i anirà sempre avant perquè nosaltres ho volem, ho vol aquest humil i soferit estament, tan humil i tan soferit com indispensable en la vida col·lectiva de nostra terra; ho volem els Dependents de Comerç que'ns hem adonat del molt que podem perquè són molts que ho volem i ho volem molt; i tot això perquè veiem en el Centre la deslliurança de nostra condició d'homes de treball i la reivindicació de la nostra personalitat catalana.» (El Poble Català, 8 de maig de 1915.)

EL CADCI, FÀBRICA DE NACIONALISTES

Millora personal i llibertat col·lectiva nacional. Aquest era el programa dels dependents catalanistes que, emparats pel conjunt del Moviment Catalanista de començament de segle (Lliga, Unió Catalanista, etc.), el 15 de març de 1903 van decidir crear una Entitat obrera per a dependents del comerç i de la indústria catalanistes.²

Una entitat que tant el 1903 com el 1932 es definia com essencialment patriòtica i la finalitat de la qual era, segons les seves pròpies paraules,³ formar integralment ciutadans aptes i forts dins de l'estament de la dependència, despertar-los, desenvolupar-los, perfeccionar-ne les aptituds, divulgar entre ells els coneixements científics del treball, defensar-los, protegir-los en les múltiples contrarietats de la vida, facilitar-los la consecució d'una existència raonable, enfortir-los moralment i físicament perquè en qualsevol ocasió i de maneres diferents puguin ser útils a ells mateixos, a la pàtria i a la humanitat.

D'aquesta manera, al lloc més visible de la seva Sala d'Actes un lema presidia tots els actes que s'hi duïen a terme: «Per Catalunya i per a Catalunya.»

Millora individual i reciclatge professional; progrés del col·lectiu i llibertat nacional. En la seva concepció, el progrés individual era inseparable de la llibertat col·lectiva, per tant, la seva òptica era alhora individualista i social. Per això s'auto-definien alhora com idealistes i pragmàtics, patriotes, mutualistes i solidaris.

Oferien cultura, integració social, formació professional de gran qualitat, assistència sanitària integral i assegurances socials, esports i excursions, defensa de la professió, club social i una voluntat política unitària d'actuació catalanista.

Van encertar plenament en el moment històric, les idees, les for-

mes organitzatives i els mitjans i només en deu anys el CADCI es va convertir en una institució modelica en la història de la Catalunya contemporània. I fins i tot anys més tard, tres dels seus socis, Jaume Compte, Manuel González Alba i Amadeu Bardina, van donar la vida pels seus ideals de justícia social i llibertat nacional el 6 d'octubre de 1934, en un preludi de la Guerra Civil i de la suspensió del Centre amb l'entrada a Barcelona de les tropes franquistes revoltades contra la República. ◀

(Traducció: Lourdes Bigorra)

NOTES

1. Tret de la polèmica inclusió a les llistes municipals de la Lliga de Josep Puig i Esteve l'any 1917 i la sumament conflictiva incorporació de la Secció Permanent d'Organització i Treball a la UGT.

2. L'antiletrouisme va jugar també un paper decisiu en la creació i la consolidació del CADCI.

3. L'esmentat número extraordinari d'Acció, d'abril de 1932, utilitza com a definició programàtica les mateixes paraules i les mateixes frases que el Consell Directiu de 1914 utilitza per a la mateixa finalitat, exposades a la revista *Anual* de 1914.

JOAN ANTÓN MELLÓN

Professor de Ciència Política a la Universitat de Barcelona.

Col·lectivament, tenim un compromís no escrit amb el nostre passat, amb les ombres de la nostra història i amb les ferides dels que ens han precedit. I no és pas l'oblit el que ens dignifica sinó la capacitat de reservar els batecs de vides que no són pas les nostres, els alès de les històries que no hem viscut, els ecos de les paraules que no hem escrit; la vida de la nostra llengua. Oblidem per viure, però no podem deixar de recordar per tal de no morir.

Fragment del Manifest contra l'amnèsia

(Revista Cave Canis núm 7)

Les Escoles Mercantils Catalanes

Des de fa molts anys he vist la necessitat de tornar a restablir els estudis de comerç que durant la meua infantesa veia com es realitzaven en el col·legi i que a partir de la dècada dels seixanta un bon dia varen deixar de funcionar perquè tothom havia de ser batxiller, al menys.

Aquesta necessitat, posada de manifest als diversos estaments polítics culturals a què he tingut accés, encara no havia estat satisfeta quan un bon dia em varen proposar tornar a endegar el que varen ser les ESCOLES MERCANTILS CATALANES del CADCI.

Potser molts dels que estan llegint aquest article recordin una institució fundada l'any 1903, coneguda popularment com "El Centre" i que té per nom: CENTRE AUTONOMISTA DE DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA "CADCI", que va agrupar, com el seu nom indica, una sèrie de professionals del món del comerç i de la indústria, amb la finalitat de perfeccionar la seva formació i capacitat entre altres objectius. Per això

**LES ESCOLES
MERCANTILS CATALANES, fundades
durant el 1904, que
varen ser pioneres
en la formació de
dirigents per al món
del comerç, amb un
programa que va
assolir una gran
acceptació per part
de la societat de
l'època**

durant l'any 1904 va tenir lloc la fundació de les ESCOLES MERCANTILS CATALANES, que varen ser pioneres en la formació de dirigents per al món del comerç, amb un programa d'estudis força encertat i que va adquirir una gran acceptació per la Societat de l'època, com ho confirma la gran quantitat d'alumnes que per les seves aules varen passar. En 10 anys més de 20.000 alumnes van ser formats en aquestes Escoles. Cal indicar que entre els seus alumnes es compta el que a l'esdevenir del temps va ser President de la Generalitat de Catalunya, Molt Honorable Sr. Josep Tarradellas i Joan.

Amb aquests antecedents, i amb la il·lusió de tornar a recuperar aquesta institució, ens vàrem posar a treballar per tal d'aconseguir que a partir de 1998 es pugui engegar el curs:

**GESTIÓ MODERNA DE
L'EMPRESA COMERCIAL.**

Aquest curs ha estat molt ben acceptat pel Departament de Treball, de forma i manera que hi ha moltes possibilitats que l'homologui i sigui finançat tant pel propi Departament de Treball com pel FSE, i que tinguin la consideració d'un curs de reciclatge pels quadres de les empreses comercials catalanes. Cas de merèixer l'aprovació pel Departament de Treball, significaria que els comerciants que vulguin seguir aquest curs, el cost per ells seria molt més petit, més aviat l'esforç per fer-lo.

També vàrem contactar amb la UNIVERSITAT OBERTA DE CATALUNYA,

amb la finalitat d'obtenir la seva acreditació, de manera que l'ensenyança que s'impartís fos de qualitat, tingués rigor i nivell.

Per assolir aquestes fites, durant el mes de maig d'enguany es va signar un conveni amb la Universitat Oberta de Catalunya i el CADCI on el curs de la GESTIÓ MODERNA DE L'EMPRESA COMERCIAL, a impartir per les ESCOLES MERCANTILS CATALANES o els seus adherits quedaven regits per la tutela de l'UOC, fent servir el material docent de l'UOC i convalidant aquests estudis amb l'accés per majors de 25 anys de l'UOC, en cas que l'alumne vulgui continuar amb la seva capacitació i accedir a la llicenciatura en Ciències Empresarials que imparteix aquesta Universitat.

Però atès que en el programa d'estudis figura la matèria del Català i que el nivell que s'assoleix és el "C", és també edequat per aquelles persones que vulguin accedir a càrrecs dins de l'Administració.

També hi ha un altre factor a destacar, i és que, atesa la quantitat d'hores destinades a la Seguretat i Salut en el lloc de Treball, en acabat el curs assolirà al mateix temps, el certificat d'experts en Seguretat, i Salut Laboral.

Com es pot apreciar, els avantatges són grans, perquè no és un curs més sinó que és un curs de nivell, pensat per satisfer les necessitats formatives del comerciant modern, que facilita l'entrada a la Universitat a aquelles persones amb inquietuds per millorar la seva formació; que proporciona uns bons coneixements de Català i faculta per ser l'Expert dins de l'empresa en la Matèria de la Seguretat i Salut Laboral.

Quines són les matèries que s'imparteixen en aquests curss? Doncs són àmplies i variades, tals com requereix l'empresa moderna d'avui en dia. Per

donar-ne una petita idea sense entrar en continguts exposarem un detall de les matèries:

Màrqueting, Comptabilitat, Finances, Dret, Català, Anglès, Estadística, Economia, Recursos Humans, Informàtica, Telemàtica, Estudis de Mercat, Pla de màrqueting, Tècniques de venda, Comerç Internacional, Ciències Socials, Ciències de l'observació, Pràctiques bancàries, Organització i Administració d'empresa. Com es pot apreciar, el temari és ampli i engrescador, però ja deia abans que requereix un gran esforç per l'estudiant; que el curs té una durada de 800 hores lectives, això significa que comença al mes de gener i acaba el més de novembre.

El temari és ampli i engrescador, però exigeix un gran esforç i una atenta dedicació per part de l'estudiant

just per a començar el primer curs de la Llicenciatura en Administració d'Empreses. Naturalment el mes d'agost està pensat per fer vacances.

L'horari també és dur, de dilluns a divendres de 6 a 10 del vespre. Val a dir que les places són limitades, per tant, fer una pre-

inscripció és una mesura previsor. La preinscripció es pot fer al mateix Gremi. Més endavant contactarem amb les persones preinscrites per tenir una entrevista i formalitzar la seva participació en el curs. També estem valorant la possibilitat d'impartir aquest programa en un horari de matí, o bé a primera hora de la tarda, tot està en funció del grau de la demanda.

No perdi l'ocasió

Francesc Queralt
Director de les Escoles
Mercantils Catalanes
Del CADCI

EL CADCI: Una associació per Catalunya i per a Catalunya

Manifest fet públic el 22 de maig de 1997 en l'acte celebrat a l'Ateneu Barcelonès

El Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria -Entitat Obrera- (CADCI) reivindica, amb aquest expressiu lema col·locat en el lloc més visible del que va ser el seu Saló d'Actes, la propietat del seu estatge social, injustament arrabassat l'any 1939 per l'exèrcit espanyol.

El CADCI fou una institució del nostre país consagrada a la millora de les condicions de treball dels dependents del Comerç i de la Indústria, a la seva formació i capacitació professionals, així com a la promoció d'idees capdavanteres que, com les Escoles Mercantils Catalanes, van difondre la cultura i van fomentar l'afany de superació entre els socis.

El CADCI és una entitat que, malgrat tots els esforços, no ha aconseguit recuperar els béns i els drets que injustament li foren arrabassats l'any 1939. El règim instaurat en aquell funest període històric, aplicant la Llei de responsabilitats polítiques -arbitràriament elaborada i interpretada per ell mateix-, i ignorant absolutament el Dret Civil Català, es va apropiat del nostre local social de la Rambla de Santa Mònica de Barcelona. El pretext fou que érem una associació desafecta al règim.

Avui, quan els catalans ens trobem immersos en una conjuntura favorable i sense precedents en la història recent del nostre poble, ens cal més que mai -com ha afirmat el President de la Generalitat- recuperar les nostres institucions. És precisament per això que el CADCI exigeix que li siguin tornats la seu i els seus béns socials, la qual cosa li permetria reprendre les seves activitats docents, culturals, lúdiques, esportives, etc.

El CADCI és una institució quasi centenària que tingué un paper importantíssim dins el conjunt de les societats cíviques de Catalunya i que es distingí pel seu catalanisme integrador, allunyat de tot partidisme i oportunisme polítics. Per això els seus estatuts, inscrits ja l'any 1903, exigien neutralitat política als sus afiliats. Tant és així i tan arrelat està aquest sentiment en la nostra entitat des dels seus inicis, que la Sala de Juntes de la seu, que reivindicuem era presidida per quatre retrats escollits simbòlicament: els de Pi i Margall, Valentí Almirall, el Dr. Robert i Mossèn Cinto Verdagué, que encarnen, respectivament, el federalisme, el catalanisme, l'honestedat i el desprendiment generós envers els desvalguts.

Per tot plegat, el CADCI, amb aquest sentiment solidari -d'altra banda inseparable de la nostra activitat col·lectiva com a poble- us demana el vostre suport per mitjà d'aquest manifest. Actuem exclusivament com a catalans, i la catalanitat és l'únic senyal que ens identifica i amb el qual ens adreçem a l'opinió pública, a les institucions i als partits polítics, a fi que abonin la nostra justa demanda consistent en la recuperació de la nostra seu social, que ens pertany perquè fou adquirida per subscripció popular l'any 1913.

Avui dia, els socis del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria ens imposablem -i ens hem imposat sempre- la tasca de formar integralment la dependència mercantil, perfeccionant-ne les aptituds, difonent entre ells els coneixements científics del treball, donant-los suport i ajudant-los perquè tothora puguin ser útils a ells mateixos, a Catalunya i a la humanitat.

Barcelona, maig 1997

Adhesions al manifest del CADCI

Amics de la Unesco de Barcelona
 Associació d'Escriptors en
 Llengua Catalana
 Associació IDLCM
 Associació Llengua Catalana
 Associació Narcís Roca i Ferreras
 Ateneu Enciclopèdic Popular
 Josep M. Anauad de Lasarte
 Albert Albert i Casas
 Lluís Álvarez i Fernández
 Joan Anton i Meillon
 Núria Arancón i Garcia
 Alicia Anna i Sala
 Josep Baldrich i Saunell
 Josep Bargalló i Valls
 Carme Barrechina i Ortiz
 Heribert Barrera i Costa
 Josep Benet i Morell
 Eduard Berenguer i Sans
 Lluís Berenguer i Sans
 Margarida Ricard i Rissol
 Adolf Bordas i Izco
 Albert Blasco i Bosch
 Joan Borràs i Ferrer
 Enric Bosch i Bargalló
 Pere Calabuig i Duran
 Gemma Campabadal i Cabanes
 Francesc Canals i Figueras
 Antoni Capalons i Porta
 Jordi Carbonell i Ballester
 Josep Lluís Carod Rovira
 Montserrat Cases i Plen
 Bernat Castellany
 Josep Castellví i Molina
 Centre Excursionista de Catalunya
 Enric Cerezo i Masdeu
 Jaume Çurana i Llevadot
 Ramon Clotet i Vinyals
 Daniel Cochs i Mogas
 Bernat Coll
 Joan Colominas i Puig
 Dolores Colleut i Valls

Manuel Corell i Arbós
 Eduard-Josep Chifré i Aranda
 Eduard Chifré i Petit
 Mn. Josep Dalmau
 Jordi Delprat i Blin
 Joaquim Egea i Guerra
 Enric Enrich i Benguerel
 Josep Espar i Ticó
 Maria Espigol i Puchades
 Jordi Fayos i López
 M. Carme Fernández i Vilà
 Francesc Ferrer i Girónis
 Joaquim Ferrer i Roca
 Maria T. Franco i Bel
 Fundació Jaume Font
 Joaquim Galbar i Aparicio
 Antoni Gardó i Manzano
 Antoni González i Buñuel
 Anastasi González i Giménez
 Ernestori González i Pallerols
 Maria T. Gonzalez i Buñuel
 Joaquim Galobart i Monturiol
 Enric Gras i Masip
 Jordi-Albert Gras i Pujol
 Josep Grau i Soler
 Francesc Guitart i Teixidor
 Il·luminada Iglésias i Gómez
 Antoni Isern i Balasch
 Josep M. Isern i Barrechina
 Andreu Isern i Espigol
 Francesc Jané i Guardiola
 Frederic Jessé i Pons
 Maria Jovani i Agut
 Jordi Jobani i Riba
 Salvador Jury i Moré
 Raimon Kirchner i Colom
 Maria M. Laspra i Henrich
 Daniel Laspra i Roig
 Roser Latorre i Gaia
 Lluís López i Agustí
 Manuel Lladonosa i Pujol
 Francesc Manuel i Noguerras

Ferran Marès i Beneito
 Celesti Martí i Salvat
 Josep Martínez de Foux
 Miracle Martínez i Ramon
 Llum Martínez i Ramon
 Jaume Martínez i Ramon
 Angelina Mallof i Alcalde
 Lluís Millà i Roig
 Lluís Millà i Salinas
 Antoni Mira i Sánchez
 Rosa Miravent i Jansà
 Joan Miragall i Masculet
 Juli Miró i Pallerols
 Jordi Molinas i Montagut
 Ernest Mulla i Creixell
 Joan Munné i Pujades
 Nati Muñoz i Espinall
 Jordi Núñez i Pallerols
 Antoni Núñez i Ruiz
 Enric Odena i Roca
 Josep Oliver i Avelli
 Omnium Cultural
 Rosa Palacio i Solé
 Josep M. Parellada i Buxó
 Francesc Pascual i Presas
 Ermengol Passola
 Maria Lluïsa Pazos
 Antoni Peretó i Escardó
 Jordi Peretó i Franch
 Maria Rosa Peretó i Franco
 Òscar Peretó i Franco
 Roger Peretó i Franco
 Antoni Pons i Cases
 Jordi Portabella i Calvete
 Àngel Portell i Albareda
 Jordi Pou i Vidals
 Sofia Pijoan i Monsó
 Jordi Planes i Roca
 Ferran Planell i Clotent
 Miquel Prats i Maese
 Ramon Prats i Aymerich
 Núria Prats i Xucía

Antònia Pujol i Bussom
 Lluís Puntis i Pujol
 Francesc Queralt i Bertran
 Natàlia de Ramon Peretó
 Francesc de Recasens i Mercadé
 Pau Revull i Roca
 Narcís Ribas i Balaguer
 Alexandre Ribó i Anna
 Francesc-Frederic Ribó i Anna
 Alexandre Ribó i Galobart
 Alexandre Roig i Huarte
 Glòria Roig i Laspra
 Ramon Roig i Vidal
 Joan Romeu i Casoliva
 Josep Rovira i Güell
 Manuel Rucabado i Verdaguer
 Marc Rucabado i Franquesa
 Agustí Reverter i Torredemer
 Emilià Sabariz i Pérez
 Rosa Sabatés i Navarro
 Lluïsa Sánchez i Perales
 Rafael Sánchez i Núñez
 Divina Sánchez i Pérez
 Sílvia Sans i Solé
 Pere Saragossa i Galvany
 Josep M. Gendra i Benet
 Rubert Serrià i Zarauz
 Antoni Serra i Garcia
 Norbert Simon i Olivé
 Artur Sist i Piñana
 Domènec Solé i Chassaingne
 Carme Suau i Cabré
 Jaume Sust i Galvez
 Antoni Turro i Martínez
 Joan Triadó i Font
 Lluís Urpinell i Joan
 Caterina Vall i Gaspar
 Enric Villamor i Casas
 Neus Villamor i Casas
 Enric Villamor i Salazar
 Ricard de Virgas i Golarins
 Joaquim Xicoy i Bassegoda

Persones que han ocupat la presidència del CADCI des de l'any 1903 fins el 1997

Any 1903	Carles Font i Rovira i Alfred Bertran i Illa
1904	Martí Castañeda i Valls
1905-1907	Josep Bordas de la Cuesta
1908	Maximí Puigcarnau i Viladot
1908/1917	Josep Puig i Esteve
1918	Rafael Pons i Farreras
1919-1920	Joan Torrens i Degàs
1921-1932	Francesc Xavier i Casals
1933	Manuel Juliachs i Matas
1934-1935	Jaume Cardús i Reig
1936-1939	Pere Aznar i Seseres
1936-1977	Pere Aznar i Seseres / a l'exili
1977-1986	Joan Fernández i Pascual
1986-1987	Ramon Pujol i Alsina
1987-1991	Joaquim Núñez i Roig
1992-1997	Lluís Urpinell i Joan

1903 Junta Fundacional

Presidència	<i>Carles Font i Rovira</i>
Vicepresidència	<i>Baltasar Fiol i Martí</i>
Secretari	<i>Antoni Mir i Albanell</i>
Vicesecretari	<i>Ramon Nogués i Casas</i>
Tresorer	<i>Jaume Mestres i Grifoll</i>
Comptador	<i>Ramon Pérez i Ibàñez</i>
Comptador Bibliotecari	<i>Manuel de Bofarull i Artés</i>
Vocals	<i>Francesc Mayolas i Buñó</i>
»	<i>Antoni Oliva i Boada</i>
»	<i>Francesc Rull</i>
»	<i>Antoni Teixidor i Masjoan</i>

1997 Junta Actual

Presidència	<i>Lluís Urpinell i Joan</i>	<i>Soci des del 1937</i>
Vicepresidència	<i>Pau Revull i Roca</i>	<i>Soci des del 1936</i>
Secretari	<i>Rafael Sánchez i Núñez</i>	
Tresorer	<i>Josep Oliver i Avellí</i>	<i>Soci des del 1927</i>
Comptador	<i>Francesc Guitart i Teixidor</i>	<i>Soci des del 1933</i>
Bibliotecari	<i>Marc Rucabado i Franquesa</i>	<i>Fill de soci fundador</i>
Vocal 1r	<i>Antoni Turró i Martínez</i>	<i>Soci des del 1933</i>
» 2n	<i>Enric Villamor i Salazar</i>	<i>Soci des del 1936</i>
» 3r	<i>Jordi Delprat i Blin</i>	<i>Soci des del 1937</i>
» 4t	<i>Manuel Rucabado i Verdaguer</i>	<i>Soci des del 1937</i>
» 5è	<i>Gemma Campabadal i Cabanes</i>	
» 6è	<i>Daniel Laspra i Roig</i>	<i>Soci des del 1980</i>
» 7è	<i>Artur Sist i Piñana</i>	<i>Soci des del 1924</i>

Junta Fundadora de la Fundació CADCI

Patrons

President	<i>Lluís Urpinell i Joan</i>
Vicepresident	<i>Pau Revull i Roca</i>
Secretari	<i>Antoni Turró i Martínez</i>
Tresorer	<i>Josep Oliver i Avellí</i>
Comptador	<i>Enric Villamor i Salazar</i>

Nova junta directiva de la Fundació CADCI

Patrons

President	<i>Lluís Urpinell i Joan</i>
Vicepresident	<i>Francesc Queralt i Bertran</i>
Secretari	<i>Rafael Sánchez i Núñez</i>
Tresorer	<i>Josep Oliver i Avellí</i>
Comptador	<i>Daniel Roig i Laspra</i>

Patrons d'H onor

Pau Revull i Roca
Antoni Turró i Martínez
Enric Villamor i Salazar

Relació dels actuals Consellers Assessors del CADCI

Heribert Barrera i Costa
Josep M. Ainaud de Lasarte
Joume Pou i Vidal
Jaume Ciurana i Llevadot
Joaquim Ferrer i Roca- 19 -

Relació de les persones que adquiriren Cèdules/Accions per un valor nominal de Ptes. 50.- cada una, des del mes de novembre de 1912 a agost de 1913 per la adquisició de la seu social de la Rambla de Santa Mònica de Barcelona

Abènia	Castellón	Vicente	Batlle	Rovirosa	Francesc de P.
Abelló	Pedrol	Josep	Benet	Folguera	Miquel
Aguilera	Asmarats	Francesc	Caballé	Avunyó	Antoni
Aguiló		Victor	Cabré		Joan
Albareda	Toneu	Josep	Cadira	Caixó	Josep
Albiol	Guitart	Jaume	Calvet	Garcia	Antoni
Alegre	Carbonell	Ramon	Calvo	Sala	Josep
Alemany	Massachs	Francesc	Campanyà		Agustí
Alvarez	Tomás	Baldomer	Campos	Batlle	Antoni
Amar	Succ. de M.		Camdurà	Comerma	Antoni
Amigó		Miquel	Canals	Xiqués	Manel
Anglada	Prió	Josep	Capdevila	Llurba	Jaume
Anglada		Enric	Cantleri	Silviatti	Joan
Aracil		Carles	Cardona	Camps	Magí
Aragonés	Amorós	Jacint	Carnó	Padró	Enric
Arenas		Jaume	Carrera	Pujol	Jaume
Armada	Blanc	Josep	Casa	Tintoré	Josep
Armada	Sala	Josep	Casanovas	Reducci	Benet
Ardévol	Borràs	Joaquim	Casajuana	Gasset	Joan
Arnet	Casas	Carles	Casajuana	Gasset	Josep
Asensio		Joan	Castanyeda	Valls	Martí
Asín	Iñigo	Manuel	Castellà		Antoni
Asses	Gobert	Joan	Castellà		Pere
Atxerias	Ferrando	Josep	Casanovas	Carol	Emil
Aubanell		Joan B.	Casademont	Vila	Francesc
Aurich		Miquel	Casulleras		Daniel
Aymamí	Senyís	Lluís	Casals	Sans	Manel
Albiol	Guinart	Josep	Casulleras		Daniel
Babra		Aureli	Carreras	Elias	Esteve
Badia	Serra	Josep	Castells	Batlle	Frederic
Badino		Joan A.	Casamitjana	Bordes	Josep
Baltà		Gaietà	Català		Pere
Balué		Josep	Cervera		Joan
Banús	Tullà	Jaume	Codina		N.
Barceló	Aguilera	Frederic	Ciutana	Morell	Josep
Bas	Solé	Joan	Cid	Llorca	Josep
Bassas	Puiggrós	Albert	Clapés		Javier
Batxilleria	Blasi	Lluís	Clot	Coma	Francesc
Berges		Josep M.	Clotet	Pou	Josep
Bertrán		Alfred	Cocquard	Suñer	Lluís
Bertrán	Ballet	J.	Codina	Cabrol	Romuald
Bescós	Massana	Antoni	Codina	Danés	Josep
Bestit	Sacases	Josep	Codina	Amargat	Enric
Biosca		Antoni	Comellas		N.
Biosca	Juvé	Manel	Corbatera		Josep
Biosca	Juvé	Jaume	Cia. Barcelonesa	de Electricidad	
Blanch	Trots	Francesc	Coroleu		Wifred
Blasi		Francesc	Cot		Aristides
Boet	Comas	Feliu	Comas	Bargalló	Josep
Bonet		Joan	Cornet		Francesc
Bonjoch		Francesc	Coll		Esteve
Boronat	Llenas	Joan	Codó	Roch	Francesc
Bosch	Maurí	Manel	Creus	Oliva	Josep
Bracons	Albareda	Olaguer	Cugat		Àngel
Bretó	Nolla	Ernest	Cugat	Queraltó	Joan
Brugués	Bohigas	Jacint	Comelles		Ramon
Bofarull		Manuel de	Cunill	Goito	Ramon
Buixaderes	Ristol	Joan	Cuyàs	Parera	Narcís
Burés		Francesc de P.	Creus	Pont	Enric
Burgués	Picas	Miquel	Cases	Esteve	Francesc

Domènech	Mayolas	Antoni	Llobet	Brossa	Tomàs
Domènech	Vallés	Antoni	Lluch	Banús	Francesc
Domingo (2 ^a)	Roger	Ramon	Llorens	Fill de Joan	
Duc		Josep	Magriñà	Forcades	Josep M.
Dulcet		Agustí	Magriñà	Forcades	Ramón
Duran	Genis	Francesc	Manau		Lluís
Duran	Roca	Francesc	Marsal		Salvador
Elias		Felicià	Martí		Joan
Elias	Cortés	Pere	Martí (2 ^a)	Vázquez	Rafel
Elias	Juncosa	Joaquim	Monero	Lapuerta	Ciril
Esteve	Vigarós	Isidre	Martí	Cardona	Josep
Estrems	Borrás	Joaquim	Marqués	d'Alella	
Fàbregas		Emili	Martin	Espinet	Josep
Fàbregas		Domingo	Martínez	Piñol	Jaume
Fàbregas	Romeu	Pau	Massip	Barenys	Ramon
Fabregas	Josefa	Antoni	Masgrau	Massaguer	Miquel
Fargat	Font	Joan	Mateu	Solé	Jaume
Farriols	Esteve	Albert	Mayolas	Dunó	Josep
Fernández		Josep	Masvidal		Pere
Fellu	Codina	Lluís	Massoni	Fontfreda	Manel
Ferré	Romeu	Antoni	Melis	Sunyer	Joan
Ferrer	Cuscó	Jaume	Mentruit		Pere
Ferret		Enric	Mestres	Cadal	Joan
Ferret	Obrador	Francesc	Miquel	Olivella	Josep
Feu	Panyelles	Joan	Monegal	Fills de R.	
Folguera	Vila	Ricart	Montané	Esteve	Frederic
Fontanals	Serraclara	Àngel	Montserrat	Dasca	Francesc
Fontanals	Serraclara	Antón	Morató	Roig	Josep
Forcadas (2 ^a)	Palau	Ramón	Muller		Josep
Fontanet	Obrador	Artur	Musolas	Sabater	Rafel
Franch		Josep	Nadal	Balada	Adrià
Fraeixos	Bori	Josep	Nadal	Camps	Enric
Ferrari	Ginerelli	Jaume	Nebot	Agustí	Rafel
Galí	Coll	Alexandre	Noguera	Julia	Josep
García		Enric	Nogués	Gili	Aureli
García	Bofill	Lluís	Montané	Esteve	Frederic
Gasset	Ferrer	Pere	Montserrat	Dasca	Francesc
Gil		Enric	Morató	Roig	Josep
Glot	Grau	Domingo	Muller		Josep
Gorrit		Fermí	Musolas	Sabater	Rafel
Grau	Ramírez	Eduard	Nadal	Balada	Adrià
Grau	Ramírez	Jacint	Nadal	Camps	Enric
Griera	Pujós	Josep	Nebot	Agustí	Rafel
Guasch	Nolla	Josep	Noguera	Julia	Josep
Guitart		Màrius	Nogués	Gili	Aureli
Guardia	Esturi	Jaume	Olaya	Tarragona	Francesc
Guri	Ribó	Francesc	Oliva		Antoni
Gurils	Ribó	Miquel	Oliva	Sala	Ignasi
Guixer	Busquets	Pere	Oromí	Sorribas	Emili
Guitart	Manonelles	Eugeni	Orriols		Ramón
Gibert	Frigola	Josep	Olivan	Urgell	Patrocini
Homs	Bry	Bonaventura	Palà	Puig	Pere
Horta		Joaquim	Palà	Calopa	Antoni
Huerta	Vidal	Joan	Pallés	Noet	Jaume
Ibars	Marqués	Antoni	Parellada		Josep
Isern		Josep	Parellada	Vila	Joan
Ivaldi	Bofill	Ernest	Parés		Pere
Jonch	Rodó	Josep	Pascual		Julia
Jorba	Roca	Jaume	Pascual	Noet	Jaume
Jordana	Angellina	Victorià	Pascual	Torres	Marcelí
Juandó	Alegret	Frederic	Parés	García	Valerià
Julián	Ribes	Josep	Pàmies	Cintes	Josep
Lacambra		Josep	Pedrol	Pedrol	Marià
López	Gassol	Joan	Peig	Gimferrer	Carles
Llinás	Olivella	Rafel	Perpinyà		Joan

Pérez	Arumi	Llorens	Rucabado		Narcís
Pi	Casas	Fidel	Rosa	Vergés	Josep
Pla	Daniel	Narcís	Roma	Coma	Joaquim
Pla	Serra	Arnau	Saboya	Ventura	Isidre
Pons	Margarit	Jaume	Sala	Ricart	Joan
Pons	Margarit	Antoni	Sala	Ricol	Josep
Prat	Colomé	Eugeni	Salvadó	Recasens	Pau
Prat	París	Ricard	Salsas	Armengol	Ferrán
Ponse	Espinós	Gaspar	Segalà	Llorente	Emili
Pugós	Vila	Maurici	Selva	Comas	Josep
Pujades	Canals	Ramon	Serlavós		Joan
Preses	Piqué	Adrià	Seuba	Bover	Narcís
Puig	Wierchers		Serra (2ª)	Durbán	Joan
Puig	Bertran	Joan	Sibina	Gomis	Narcís
Pla	Blanch	Domingo	Sivila	Cabanes	Antoni
Puignou	Eloy	Josep	Sirera	Pont	Domingo
Puig	Esteve	Josep	Solé	Constantí	Rogeli
Puig	Paradís	Josep	Solé	Vidal	Francesc
Pujol	Servent	Roma	Soler (2ª)	Andreu	Lluís
Pujolar		Joan	Soldevila	Camps	Josep
Portell	Barangé	Conrad	Soler	Roige	Josep
Perramón		Ramon	Soler		Francesc
Palomo		Rodolf	Succ. de M.	Amar	Manuel
Pares 2ª		Enric	Tarragó	Noguera	
Poch	Ferrer	Jaume	Teams Fotball	del Centre	Enric
Pous	Bringué	Just	Teixidor		Antoni
Puig	Castells	Eusebi	Terroicabras	Petitpierre	Andreu
Puncernau		Maximi	Tey		Eduard
Quer	Clapés	Eduard	Tintorer		Rafel
Queralt	Biosca	Cirus	Tió	Argimón	Josep M.
Queralt	Biosca	Josep	Torelló	Ortega	Antoni
Queralt	Rauret	Josep	Tomás	Pausas	Josep
Ramentol	Massó	Joan	Torrasi	Socias	Antoni
Raurell	Carreras	Pere	Torrent		Tomás
Relxach		Josep	Torrent	Hostench	Joaquim
Reixachs	Parellada	Ramon	Torrent	Saladrigas	Enric
Ribé	Ferrer	Pere	Tort	Monteis	Josep
Ribes		Josep M	Travesa	Barri	Josep
Ribes	Nicolau	Feliu	Tous	Marsans	Amadeu
Riera		Jaume	Tudó	Pomar	Pere
Riera	Colom	Jaume	Tudó	Virgili	Raymond
Rignoni		Ricard	Vallés	Fargas	Antoni
Rigol		Joan	Valls	Mollet	Joan
Riu	Rabiol	Ignasi	Vendrell	Sala	Maria
Roca	Codina	Antoni	Verdaguer		Antoni
Roca	Corgui	Josep	Vernis	Freixa	Ramón
Roca	Santamaría	Ramon	Via	Rich	Julia
Roca	Font	Josep	Vidal	Julve	Joan
Rodergas	Calmell	Josep	Vila	Gassull	Jaume
Rodriguez	Quintana	Antoni	Vila	Torres	Robert
Roig	Barba	Josep M.	Vilar	Vigué	Pere
Roig	Trius	Emili	Vilana	Gasset	Francesc
Rosell	Montané	Francesc	Vintró	Vergé	Francesc
Rosell	Ribó	Carles	Vives	Fuguerola	Josep
Rovira	Vidal	Joan	Vivet	Parellada	Joan
Rubinat		Jaume	Zanini	García	Antoni

Donatius voluntaris al marge de les cèdules

Albó	Martí	Francesc	Llansana	Salvador
Balué		Josep	Llurba	Josep
Bohillos		Daniel	Magrinyà	Josep M.
Canals		Manuel	Mérida	A.
Cantarell		Fill de Joan	Olivan (2ª)	P.
Capella	Llobet	Josep	Paré (3ª)	Enric
Cassola		Melcior	Pérez	Osvald
Docel		Rosend	Pujol	Francesc
Elies		Pere	Romagosa	Antoni
Galf		Alexandre	Romagosa	Joan
Galf		Alfons	Rucabado	Ramon
Galf		Bertomeu	Solé	M.
Galf		Gustau	Trabal	Joan
Ibern		Enric	Trabal	Joan
				Grañé
				Bultó
				Elies

HISTÒRIA DE LA SECCIÓ PERMANENT DE SOCORS MUTUS DEL CADCI

Des de la constitució del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, la Junta d'aleshores es preocupà de crear seccions per atendre les aspiracions dels seus associats, com també cara al futur de l'Entitat.

Així el 25 de maig del 1904 el Consell Directiu del CADCI, domiciliat al carrer de la Palla, 12, 1r, nomenà una comissió per estudiar la creació d'una secció de previsió, (en aquells temps en deien "germandats"), a benefici dels seus socis.

El 31 de juliol del mateix any la comissió presentà el projecte d'Estatuts, que després d'ésser estudiats molt detingudament són aprovats pel Consell General del Centre, el 18 de setembre del 1904 i el 22 d'octubre presentats al Govern Civil de la Província.

I el 31 del mateix mes fou constituïda definitivament la Secció Permanent de Socors Mutus, amb la finalitat d'atendre als afiliats a la mateixa amb un subsidi econòmic diari en cas de malaltia.

Es feren gestions amb èxit per tal d'establir un concert amb la Quinta de Salut "La Alianza", per assistència dels associats a la Secció l'Ingrés, que es va produir el 28 de febrer del 1906.

En tot això, el CADCI i per tant les seves seccions, es traslladaren al carrer Montjuïc de Sant Pere, 12, 1r i després al carrer Comtal, 35, pral., per instal·lar-se definitivament a la Rambla de Santa Mònica, 25, magnífic i espaiós local, el 19 de juny de 1914.

Un any abans, el 23 de juny del 1913, foren inaugurats uns dispensaris, projecte que feia temps estudiava amb gran interès la Junta de Socors Mutus. En ells, a més del consultori de medicina genral, hi figuraven les especialitats de cirurgia, vies respiratòries, toco-ginecologia, malalties d'infància, nas, coll i orelles, oculista, sistema nerviós, urologia i pell, aparell digestiu, raigs X, odontòleg, pedicura i massatgista.

El 24 d'abril del 1915 es creà la Secció Especial Mútua per cas de Defunció. I més tard la Secció Mútua feminal i la Secció Mútua Infantil.

Però amb tot aquest historial, fet d'una manera concisa per manca d'espai, La Secció Permanent de Socors Mutus, passà un munt de trifulques, com foren quan el 13 de febrer del 1919, per ordre governativa, quedà clausurat el Centre, i per tant tingueren que tancar-se els Dispensaris, que foren reoberts uns mesos després, exactament el 22 de maig següent.

I a l'adveniment de la Dictadura, l'any 1923, durant el període 1925-1926, aquella anava posant dificultats, i s'arribà fins el segrestament de la Secció, anul·lant virtualment la Junta de la Secció Permanent de Socors Mutus.

Els fets d'octubre de 1934, complicaren novament les coses a la Secció de Socors Mutus, ja que clausurat el CADCI, s'havia de demostrar que aquella Secció era independent de l'Entitat, no solament per continuar la seva noble obra de previsió, sinó a més per aconseguir l'anul·lació de la disposició per la qual es retenien els dipòsits de valors i comptes corrents que en diferents Bancs i Caixes de Barcelona tenia en legítima propietat la Secció Permanent de Socors Mutus, en concepte de reserves matemàtiques i precises per el desenvolupament dels seus fins i activitats.

Després de múltiples gestions i escrits a les autoritats competents, la solució fou favorable a la Secció, que tot seguit organitzà la seva nova etapa d'actuació.

I fou quan la secció s'instal·là, el 28 de novembre del 1934, al carrer Pelayo,, 11, 1r. 2ª.

Posteriorment canvià el seu estatge a la GranVia, 581, per instal·lar-se definitivament al carrer Casanova, 27, 2n.

Però la guerra del 1936 al 1939 desbaratà novament les activitats de la Secció, així a l'acabament d'aquella, pel Departament d'Institucions de Previsió de la Central Nacional Sindicalista eren dictades les normes per les que s'havien de regir les Mutualitats, constituïó d'Assamblees i nomenament de la Junta Directiva.

Les autoritats d'aquell temps pretenien barrejar el CADCI amb la Secció Permanent de Socors Mutus, però la Junta Gestora provisional, creada aleshores, feu els corresponents aclariments i denuncià que del local del carrer Pelayo, havien desaparegut una màquina d'imprimir i diferent material d'escriptori, denunciant a la vegada, on es trobaven. També feu constar el bloqueig de determinats comptes bancaris, per tal d'aconseguir el seu lliurament.

Pràcticament solventades totes les dificultats, la tasca tan afanyosa d'aquella Junta, fou premiada merescudament, tot reprenent la vida legal de la Secció Permanent de Socors Mutus, el mes de maig de 1939.

I és interessant recollir que, en virtut d'un Decret del 20 d'agost del 1939, fou obligada l'Entitat a canviar el nom en ASOCIACIÓN DE SOCORROS MUTUOS, incorporada a l'Institut Sindical de Mutualitats.

Des d'aleshores fins ara l'Entitat ha prosseguit l'obra de previsió per la qual fou constituïda l'any 1904, tot acollint diverses associacions similars; havent estat designada Col·laboradora de l'Assegurança Obligatoria de Malaltia (SOE), des de l'any 1944 fins el 1966, que és Cooperadora, sempre a través de la Federació de Mutualitats de Catalunya i Balears.

EL CLUB DE MAR DEL CADCI

per Alexandre Ribó i Golovart

El Club de Mar del CADCI és l'associació, dins el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, que aplega els membres d'aquest que estan interessats en la pràctica dels esports marítics.

Els esports marítics practicats tradicionalment al Club de Mar han estat les diferents especialitats de la natació, del rem i de la vela; sempre han estat exclosos els esports contaminants, com són els practicats amb bastiments de motor (regates de gasolineres, esquí aquàtic, etc.) i continuaran exclosos.

A l'estiu de 1913 el CADCI comença a organitzar una secció d'esports marítics; l'1 de gener, el 1914. S'anomena Club de Mar del CADCI, i té com a seu esportiva l'edifici surant que fins aleshores havia estat l'estatge social del Reial Club Marítim de Barcelona (que ja no el necessitava perquè acabava d'estrenar el casal amb cúpula groga del moll de Barcelona, i és per això que el CADCI va tenir ocasió de comprar-lo). L'estol inicial el formaren: l'edifici surant Club de Mar; les canoes Daina, Nuri i Auraneta; i el canot Rosella.

El 19 d'abril de 1914, ben pos dies després d'haver-se constituït la Mancomunitat de Catalunya, se celebrà el desè aniversari del CADCI i tingueren lloc dos fets memorables: (1) el Centre deixa l'antic local del carrer Comtal i s'instal·la en casa pròpia a la Rambla. (2) S'inaugura oficialment el Club de Mar, i amb aquest motiu és varat el iol Helènic.

El primer president del Club de Mar va ésser el Sr. En Josep Noguera.

En aquells moments a Catalunya hi ha sis clubs nàutics: Club Nàutic de Tarragona (encara existeix), Reial Club Nàutic de Barcelona (encara existeix), Reial Club Marítim de Barcelona (encara existeix), Club Nàutic Barcino (es desfà el 1914 i els seus membres passen a ésser la Secció Nàutica de la Unió Professional de Dependents), Barcelona Yacht Club (es desfà el 1915), i Secció de Mar de l'Atlètic Sporting Club (va durar molt poc).

El 28 de juny del 1914 se signava l'escriptura de l'edifici surant (per la part venedora el president del RCMB Sr. Rafel Martí, per la part compradora el president del CADCI Sr. En Josep Puig). Aquell mateix dia a Sarajevo era mort a trets l'arxiduc Francesc-Ferran, hereu de l'imperi Austro-hongarès, i poc després esclatà la Primera Guerra Mundial. Durant aquest conflicte Barcelona esdevé la ciutat neutral més important del món, i el seu port viu una animació que mai no havia tingut i no tornarà a tenir mai més. És en aquest ambient portuari i urbà tan singular on es desenvoluparà el Club de Mar del CADCI.

Ara, més que explicar fil per randa la història del Club de Mar, en la qual sovintegen d'allò més victòries, es farà referència només a certes dades que poden servir de canemàs a l'hora d'escriure una història com Déu mana.

Gener, 1916 Primer trasllat de l'edifici surant: del moll de Dressanes davant la Duana, on havia estat sempre (antiga Dàrsena), a gairebé la punta de Llevant del moll de Barcelona (també dins l'antiga Dàrsena).

7 de gener, 1917: El Club de Mar del CADCI organitza el I Campionat de Catalunya de Rem. El cartell és del dibuixant Ramon Rigol.

27 de gener, 1918: El Club de Mar del CADCI organitza el II Campionat de Catalunya de Rem, el cartell és del dibuixant Ricard Canals.

Finals del 1918: Segon trasllat de l'edifici surant: del moll de Barcelona al moll de Pescadors prop de l'antiga Llanterna (també dins l'antiga Dàrsena).

27 d'abril, 1919: Concessió de la insígnia d'or del Club de Mar a en Josep Durban.

1 de juny 1919: El Club de Mar del CADCI organitza el III Campionat de Catalunya de Rem, no en coneixem el cartell.

1919: Sembla que és durant aquest any quan es crea la secció de Natació del Club de Mar.

9 de maig, 1920: El Club de Mar del CADCI organitza el IV Campionat de Catalunya de Rem, el cartell és del pintor Pere Muntanyà

15 de maig, 1921: El Club de Mar del CADCI organitza el V Campionat de Catalunya de Rem, el cartell és del dibuixant Ricard Canals.

14 maig, 1922: El Club de Mar del CADCI organitza el VI Campionat de Catalunya de Rem, el cartell és del pintor Miquel Utrillo.

8, 9, 10 i 11 de setembre, 1922: El Club de Mar del CADCI organitza els Campionats d'Europa de Rem, el cartell es del dibuixant Francesc Galí.

Setembre 1928: El Club de Mar del CADCI compra l'edifici surant al CADCI i s'independentitza d'aquest per tal de dedicar-se estrictament a l'esport, tot prescindint dels ideals catalanistes i obreristes del CADCI tant característics del Club de Mar, fet desgraciat que s'explica perquè durant la dictadura del borbato andalús les hosts de la Unió de Sindicats Lluïres (organització abocada a l'ús de la violència ajudada per la patronal i per les autoritats governatives) s'apoderen del CADCI i, doncs, del Club de Mar, i consideraren convenient que el Club de Mar se separés del Centre a fi de llevar-ne les essències patriòtiques i revolucionàries, tan contràries a les del dictador. Malgrat tot, els veritables membres del Club de Mar hi romangueren, encara que en minoria.

Setembre 1929: Tercer trasllat de l'edifici surant: del moll de Pescadors al moll Nou, prop de la torre de Sant Sebastià (Dàrsena de la Indústria)

14 d'abril, 1931: Es proclama la República: Catalunya és una gran festa i el Club de Mar un dels punts d'alegria més intensa, talment que la Directiva del Club de Mar decideix reintegrar dit club al CADCI, i la reintegració és duta a terme, però els socis, molt interessats en remar, però poc contents del gran canvi polític del moment i de la reintegració al CADCI (el gran referent), decideixen separar-se del Club de Mar del CADCI i funden el Club de Mar Barcelona.

Desembre, 1938 (Data no segura): Poc abans de caure Barcelona una bomba d'aviació destrossa el casal surant Club de Mar (el qual durant la guerra va romandre amarrat prop de la torre de Sant Sebastià, un dels indrets més castigats pel fet de quedar al costat mateix del Nuevo Vulcano), mentre la majoria de socis defensava Catalunya amb les armes a la mà en diferents camps de batalla; d'ençà d'aleshores la sort del Club de Mar va lligada a la del CADCI.

14 d'abril, 1996: Comença a reorganitzar-se el Club de Mar del CADCI.

Octubre 1996: Ix núm. 1 de S'Arjau, Butlletí del Club de Mar del CADCI.

Octubre 1997: Ix núm. 2 de S'Arjau.

febrer 1998: El Club de Mar consta de quatre seccions, ço és: Secció de Natació, Secció de Rem, Secció de Vela i Secció d'Estudis Marítics.

☆☆☆☆

A hores d'ara dels bastiments que ha estat el Club de Mar només se saben els noms i altres dades de cinquanta-cinc unitats, les quals poden dividir-se en tres conjunts: (1) Edifici surant, (2) naus de rem, i (3) naus de vela. L'edifici surant i les naus de rem eren propietat del Club, les naus de vela eren propietat dels socis. La relació és aquesta:

(1) EDIFICI SURANT: Club de Mar.

(2) NAUS DE REM:

A) Canoes:

(a) canoes de vuit remes: Daina, Aureneta;

(b) canoes de deu remes: Nuri;

(c) canoes de dotze remes: Barcelona, Flordeneu (ex-Carme), Lola, Atlàntida.

B) Canoetes:

Canoetes d'un parell de remes Finet o Pinet

(C) Canots:

(a) canots d'un parell de remes: Gavot, Girasol, Cigne;

(b) canots de dos remes en punta: Rosella, Englantina, Brunzent Gentil, Mar i Cel

(D) Iols de mar:

(a) iols de mar de dos remes en punta: Jaume Riera i Colom, Montfor, Cap de Creus

(b) iols de mar de quatre remes en punta: Hel·lènic, Monturiol, Salou, Galceran, Marquet, Rafael Casanova, Margarit, Montserrat Tramuntana.

(E) Outriggers:

(a) skiffs: Rizal, Nuri, Sol, Ferm, Tossa, Morer

(b) outriggers: de dos remes en punta Costa Brava

(c) outriggers de quatre remes en punta: Pere Martell, Olímpic, Jaume I, Roses;

(d) outriggers de vuit remes en punta: Catalunya, Tetis.

(3) NAUS DE VELA:

(a) Balandres Sonderklasse: Guibel

(b) Hispania: Ratxa, Isard, Gavina, Algua, Hort, Mirazo, Esther, Horitzó, Gamba, Xaloc, Xaloc II, Fltora

(c) Hispània assimilat: Sageta (ex-Araucana)

SETEMBRE DE 1937

Rambla Jaume Compte, 25

SETEMBRE DE 1997

Rambla Santa Mònica, 10

... després de tants anys de lluita, hem arribat a posar els peus a la nostra, mai més ben dit, propietat de la Rambla. Us dic, com veieu, els peus, però falta molta més feina per tenir-hi sobre tot el cor.

La U.G.T. ha reconegut les nostres reclamacions i ens ha ofert un tros de la planta baixa. Agraïts de veritat, però el govern de Madrid és qui té la paella pel mànec i no baixa del ruc. Que si és "patrimonio del estado", que si és "patrimonio sindical", i no és res de tot això És exclusivament un robatori planejat per la força de les armes.

Jo hi vaig entrar per darrera vegada el setembre del 37 (poc abans d'anar al front). Ara, al cap de 60 anys, setembre del 97, he tornat a entrar... A l'entrar-hi, sents una emoció vivíssima... tot està canviat, no és el nostre Centre com el recordem... però a part del sentimentalisme, és casa nostra; i no crec, lluitant, com lluitem, que ens escombrin i ens facin fora una altra vegada. Això fora pitjor que la tàctica feixista.

Els presidents de la Generalitat han aconsellat sempre en els seus parlaments molta paciència i fe per aconseguir les propietats arrabassades... però jo crec que tot té un límit. Nosaltres (llevat dels associats nous, naturalment) tots ens acostem als 80 anys, i de vell no es passa... L'immoble del Centre seguirà, segur, però els socis no ho veuran, estaran tots "arxivats". Fa més de vint anys que venim reclamant, i sembla parlem amb un grapat de mussols; tots van anar a escoles franquistes i han sortit ben ensenyats: "**...tienen Vdes. razón, el inmueble les pertenece según escritura legal, pero...**" (aquest "pero" és el què decanta la balança), "...el artículo tal o cual, de 1939 o 1940, los dejó fuera de combate o sea: "extintos". Això eren les lleis, "perfecte", fins el 1975, o sigui fins la mort del dictador. I ara ha de continuar la comèdia... Bé, senyors, tornin a cadascú allò que és seu i deixeu-vos de decrets desfassats o curcats; siguin persones, no siguin capsigranys, que vostès tampoc són perfectes i, malgrat tot, el poble els aguanta... Perquè han de remanar el codi de fa 60 anys, si fa ferum de florit? Com la biblioteca i la documentació que tenim a Salamanca... per a què la volen? ... si no és per aprendre el català... i això ho dubto. Però fa tan maco tenir un "botín de guerra"!...fan com els pirates de l'ull tapat i la cama de fusta, ah!... i la senyera negra amb la calavera blanca.

Si voleu ser de veritat demòcrates, feu les coses ben fetes... però, senyors, de què teniu por?... de perdre la "mamella"?... No sigueu carcundes, sigueu bons homenets, Apa, macos, deixeu el "orden y mando" arraconat i llavors podrem dir que sou bona gent, que és el que falta a Espanya, per poder dir, sense mentir, "España va bien"... Encara que el que ens interessa veritablement, és que Catalunya vagi millor, millor que Espanya, és clar.

Pau Revull i Roca

ENTROQUEM PASSAT I FUTUR

A tothom, resultarà paradoxal que essent ja mort el darrer dictador, avui, al cap de vint anys de gallejar presumint de demòcrates, puguin encara interposar-se les lleis /?/ d'un govern de força, fruit d'una rebel·lió militar, entre nosaltres i el dret que ens assisteix. Però les coses són així, i ens cal continuar reclamant insistentment uns drets que ens són negats per un Estat de Dret que es contradia amb els principis que l'apuntalen.

Segurament la nostra insistència no hagués resistit el pas dels anys si a casa nostra, hagués estat creada una associació parella a la nostra, la que basteix els principis fundacionals del CADCI o el CENTRE. És molt lloable que hagin aflorat entre nosaltres entitats que han abanderat alguna de les nostres activitats, però cap d'elles, malgrat els mitjans tècnics de què avui disposem, no ha recollit la globalitat de les necessitats i aspiracions de la ciutadania de la manera que el CADCI sabé recollir-les i posar en marxa, com avui també té voluntat de fer-ho

Com per exemple,

En matèria de formació i ensenyament, foren les Escoles Mercantil Catalanes del CADCI, les nostres Escoles de Comerç o les d'idiomes.

Com per exemple,

En esport, fou la pràctica dels de sala, com gimnàsia, boxa, esgrima, patinatge, billar, etc. O els de camp, com el futbol, rugbi, atletisme, bàsquet, tennis, etc. O els de mar, adquirint una plataforma flotant en el port de Barcelona on en el moment de la desfeta comptàvem amb 22 embarcacions. I no menys important començaven a ser els esports de neu, fins aquell moment solament accessibles a les persones benestants.

Com, d'altra banda sempre entenguérem el que avui se'n diu benestar social, que fou una de les nostres raons de ser. En aquest sentit, el CADCI posà en marxa uns anomenats Socors Mutus que comprenien, entre altres, un servei mèdic per a primeres atencions dins la pròpia seu social, amb un conveni amb la Clínica l'Aliança per a casos més greus. Uns subsidis per a malaltia. Una Caixa de Resistència pels casos d'atur forçós. Una Borsa de Treball, una Caixa d'Estalvis, etc.

El CADCI, doncs, era això i molt més, tota vegada que per molta atenció que dispensés als temes particulars de l'individu, tampoc descuidava la globalitat del país, atenent tot el que pogués aportar un sentiment de col·lectivitat, de contribuir al coneixement de la història, d'allò que dia rera dia ha anat conforant la realitat de la nostra Pàtria. En aquest sentit eren recordades les dates i les persones que ens han configurat i que bé mereixen un record i una estima, sigui per haver destacat en el món de la ciència, de l'actuació política o del sacrifici personal o col·lectiu, a tots ells calia homenatjar. No trobarem cap nació que no recordi i commemori els fets i les persones que els han dut al lloc que avui ocupen. El CADCI no descuidava cap commemoració i invitava tothom a ser-hi. No en va fórem pioners en la celebració de la Diada

Nacional, en el record del 7 de juny de 1640 i de la victòria del 26 de gener del 1641. Pensem que sempre no hem de commemorar derrotes. Avui tenim més que mai motius per la celebració de victòries, noms i fets, que esperen la nostre recordança, ni que sigui només per remarcar la dignitat amb què assumiren el fet.

Si tot el nostre passat és un gran referent per a tothom i un inesgotable cabal d'experiències, ara hem d'afrontar un nou futur, i a això anem, amb totes les transformacions que calguin, aprofitant tots els avenços que la tècnica actual ens aporta. Uns avenços que forçosament ens abocaran a la societat del lleure; que alliberarà les persones de la servitud o la rutina embrutidora, i que els enriquirà la ment. La societat del lleure no vol pas dir la societat del no fer res; ben al contrari, en el cultiu de l'esperit i en la plena ocupació en allò que ara ens resta somort en els racons de la nostra ment és on la persona se sentirà veritablement humana i deixarà d'estar obligada a fer tasques no desitjades. Aquest era també, l'interès que posava el CADCI en tot moment en la formació dels seus afiliats, a fi que cada qual pogués descobrir les seves predisposicions personals, les seves tendències per tal de trobar en noves ocupacions la satisfacció personal, el camí del treball enriquidor. Una de les preocupacions dels nostres dirigents fou la d'informar a tothom dels descobriments que tant en tècnica com en humanitats anaven canviant el món. Beneficioses foren per als nostres afiliats les anomenades Conferències/Conversa a càrrec dels més destacats pedagogs, que contribuïren moltíssim a orientar vers nous camins molts dels que hi assistiren.

La tasca que ara emprenem, doncs, és important i comporta dificultats que no volem pas amagar, però totes seran vençudes si mantenim la fe en el futur de Catalunya i en els valors evidents de la nostra gent, que per circumstàncies adverses s'han mantingut massa temps apaïvagats. Avui ja res no és utòpic; tot és possible, només ens cal vèncer els dubtes i alguna inèrcia sense perdre el coratge; retornant a la nostra ciutadania la carismàtica imatge que donaren tants polítics, humanistes i científics, que en cada pas, cada gest, cada paraula feien patent la seva honradesa i l'estima del país. Molts encara recorden noms dels que partiren vers l'exili sense més bagatge que l'esperança del retorn.

El nostre país és actiu, emprenedor i intel·ligent. Els seus habitants sempre han estat lligats amb tots el avenços de la humanitat, i cal que de nou es manifestin i entronquin amb les ments preclares de pensadors i científics que Catalunya aportà al món i que, formen part de les figures senyeres de la humanitat.

Encetem, doncs, una nova etapa i ho fem d'acord amb els temps que vivim, units amb els avenços de que disposa la humanitat. Per la nostra Entitat res no ha de sorprendre'ns; fixem-nos que totes les nostres intencions tenen com a guia les clariveidents consignes dels nostres fundadors; fer persones útils a si mateixes, a Catalunya i a la humanitat.

És amb la seguretat que no ens mancarà el suport de tots aquells que se sentin esperançats en el futur que s'atansa, que el CADCI accepta el repte i vol ser, com en tantes altres ocasions, el referent ciutadà d'antany.

El camí és obert. Ara el treball de cada dia, el coratge de cada u i la fe en el país farà la resta.

Lluís Urpinell i Joan